

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

ONDERAARDSE SCHATTEN

N° 2386

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Onderaardse Schatten

HOOFDSTUK I

EEN ZONDERLING PERSONAGE

Op de hoek van de Highstreet en de Sunstreet, in een van de armoedigste wijken van East End, stond, of staat nog een huis, dat minstens vijf eeuwen oud moest zijn, en dat zich op die plek slechts door een wonder van wilskracht overeind scheen te houden.

Het smalle huis met zijn vooruitstekend lufeldak hing als het ware tussen de naburige, veel later gebouwde huizen, die er weliswaar even afzichtelijk uitzagen maar die het althans tot

steun konden strekken.

De gevel van dit huis was zo smal, dat er ternauwernood plaats was op iedere verdieping voor de twee ramen, waarvan de kleine ruitjes groen waren uitgeslagen door ouderdom, terwijl er een groot aantal, dat in de loop der jaren gebroken was, vervangen was door geolied papier.

De kozijnen waren vervelooos, evenals de lage, smalle deur, welke men over een kleine stoep bereikte.

Naast deze deur bevond zich een enkel raam, iets breder dan die van de hoger gelegen verdiepingen, waarvoor een oud en vuil rolgordijn meestal geheel en al was neergelaten.

Als men de deur opende en de steile houten trap besteeg, kraakten de treden dreigend onder de voet der bezoekers, alsof zij ieder ogenblik zouden kunnen bezwijken.

Een vies vet touw boven aan de trap aan een ring vast gemaakt, moest tot leuning dienen, terwijl met een tweede dunner touw de deur werd opengetrokken.

Beneden in het huis woonde een gepensioneerde museumsuppoost met een zeer oude huishoudster en een zo mogelijk nog oudere hond, tandeloos en met uitgevallen haar, die zich nog slechts met moeite van het ene vertrek naar het andere sleepte.

Daarboven woonde een modiste, die geregeld bezoek ontving van een jongmens met sterk glimmend polka-haar, en die blijkbaar sedert een jaar of vijf met elkaar « verloofd » waren.

De tweede verdieping was verhuurd aan een orgeldraaier, die nooit thuis was en, als hij thuis was, steeds in verregaande staat van dronkenschap verkeerde, terwijl de derde verdieping tenslotte werd bewoond door een zonderling man, die in de buurt bekend stond als Red Parrot.

Verdieping, is echter te veel gezegd, om de vertrekken aan te duiden, waarmee deze bewoner genoegzamen scheen te nemen.

Het huis sprong hier namelijk aan de achterzijde zeer sterk in, waardoor de ruimte voor de vertrekken aanzienlijk beperkt werd.

Aan de voorzijde van het huis bevond zich de eigenlijke huiskamer en daarachter een klein hokje, dat als slaapkamer was ingericht.

De vloeren waren door ouderdom en door het verzakken van het huis in zodanige hellende toestand komen te verkeren, dat men zich verwonderd mocht afvragen hoe de bewoner zich daarop in evenwicht hield.

Het was echter mogelijk dat de gewoonte ook hier wonderen had gewrocht, want Red Parrot woonde reeds sedert lang in dit huis.

Waarom men hem eigenlijk de naam van « Rode Papegaai » had gegeven, was niet duidelijk.

Misschien had een van de ontelbare straatjongens in de buurt hem het woord gedachteloos naar het hoofd geworpen, waarna de hele buurt voor het gemak, omdat men zijn ware naam toch nooit te weten zou komen, hem zo bleef noemen.

Naderhand werd het bijvoeglijk naamwoord « Red » er aan toegevoegd en dit had zeker méér reden van bestaan, want inderdaad was het hoofd- en baardhaar van Red Parrot van een vuurrode kleur, zoals men die maar hoogst zelden aantreft.

Het merkwaardigste was, dat deze kleur langzamerhand, in de loop der jaren, te voorschijn was gekomen.

Want het is een feit, dat bewoners van deze schamele buurt, die Red Parrot in zijn woning hadden zien binnentrekken, verklaarden, dat hij toen kastanjebruin haar en in het geheel geen baard had.

Red Parrot was eerder klein dan groot en liep enigszins voorover gebogen, hetgeen wellicht aanleiding tot zijn bijnaam was geweest.

Hij verliet het huis nooit anders dan gewapend met een dikke zware stok, die hij bij iedere stap met luid misbaar op de keien liet neerkomen.

De afzichtelijke vodden, waarin hij steeds gehuld was, baarden zelfs in deze wijk opzien, waar men toch waarlijk niet verwend was op het punt van kleding.

Hij droeg een jas die hem veel te wijd was en waarvan de kraag zomer en winter opstond.

De knopen waren sedert lang verdwenen en hadden plaats moeten maken voor eindjes touw, die door de knooppunten werden gehaald en dichtgesnoerd.

De broek was niet veel beter en was zodanig versleten, dat de pijpen de draager ternauwernood tot boven de enkel reikten.

Daaronder kwamen twee grijze sokken vol gaten te voorschijn, die verdwenen in een paar onmetelijke schoenen, die met behulp van losse riempjes, die onder de zool doorliepen, op hun plaats werden gehouden.

Het hoofd van Red Parrot was steeds gedekt door een bolhoedje, dat hem veel te klein was en dat hem met zijn volle baard en dik hoofdhaar, zijn paarse neus en zijn eeuwig hoog opgetrokken wenkbrauwen het uiterlijk gaf van een clown uit een circus.

En nog zou dit alles misschien niet zozeer zijn opgevallen, als Red Parrot niet een gewoonte had gehad, die hem tot het meest bekende straattype van de buurt had gemaakt.

Hij droeg namelijk steeds, winter of zomer, witte glacé handschoenen.

Zij waren steeds onberispelijk schoon en zodra zij maar een stofje of vlekje vertoonden, zag de buurt ze niet weer terug en prikten de handen van dit zonderlinge personage in een nieuw stel.

Men wist in de buurt te vertellen, dat Red Parrot per jaar minstens tien paar van deze handschoenen aan kon.

Waar hij ze kocht en waar ze bleven, niemand wist het.

Soms stond Red Parrot op zijn dwaaltochten door het East End plotseling stil, hief de handen langzaam voor het gelaat op en bekeek zijn vingers een voor een met de grootste aandacht.

Dan mompelden zijn lippen onverstaanbare woorden en verscheen er een zonderlinge, angstige uitdrukking op zijn gelaat.

Hij wierp dan plotseling een blik achter zich en vervolgde zijn weg, terwijl zijn zware stok vlugger en luider dan ooit op het plaveisel tikte.

Waar Red Parrot vandaan was gekomen wist niemand...

Waar hij van leefde, men raadde er tevergeefs naar... hoe zijn eigenlijke naam luidde, niemand had het kunnen zeggen.

Het enige dat vaststaat is, dat het kleine roodharige mannetje elke ochtend schuin de Sunstreet overstak, om in een armzalig bakkerswinkeltje een kwart brood te kopen, waarmee hij

dan weer in zijn woning verdween.

Tegen de tijd van het middagmaal verliet hij opnieuw zijn woning en kocht hier en daar, soms aan een stalletje, soms in een kleine winkel wat vlees, wat bonen of wat aardappelen, of soms wel alle drie die zaken tegelijk, welke voedingsmiddelen hij dan zelf bereidde op een klein spiritus comfoor, in zijn slaapkamer.

Geen der buurtbewoners had ooit een bezoeker bij Parrot zien binnengaan.

Hoe oud hij ongeveer was zou ook niemand hebben kunnen zeggen.

Inderdaad scheen hij, toen hij vijftien of twintig jaar in dat eeuwenoude huis had gewoond, niet merkbaar ouder te zijn geworden dan toen hij er voor het eerst in trok, met een ouderwetse trijpen tas, die hij stevig in zijn witte glacéhanden geklemd hield.

Tot ineens, op een zonnige ochtend in de maand juni, de burens van Red Parrot verbaasd opkeken.

Het had reeds acht uur geslagen en nog had de zonderling zijn woning niet verlaten om zijn kwart brood te gaan kopen.

De bakker aan de overzijde begreep niet hoe hij het had.

Al wie het maar horen wilde deed hij de belangwekkende mededeling, dat in twintig jaren tijds Red Parrot geen enkele maal zijn winkel was voorbijgegaan, en steeds een kwart brood had gekocht.

Om negen uur begon de buurt zich enigszins ongerust te maken, en tegen tien uur spraken enige huisvrouwen, die de koppen bijeen hadden gestoken, er in alle ernst over de politie te gaan verwittigen of althans een onderzoek in de woning van Red Parrot te gaan instellen.

Eindelijk, om elf uur, besloten een paar moedige vrouwen op eigen gezag eens onderzoek te gaan doen.

Zij duwden de deur open, die overdag meestal aanstond en beklommen de smalle steile trap, met de voor de helft uitgesleten treden.

Toen zij de bovenste verdieping bereikt hadden stonden zij hijgend stil.

Een benauwde, prikkelende damp als

een fijne rook kwam door de reten van de deur tegemoet.

De beide vrouwen keken elkander aan, en de moedigste ging vastberaden naar de deur en drukte de kruk neer.

Tevergeefs evenwel; de deur was op slot.

Luid riep de vrouw de naam van de zonderling, maar er kwam geen antwoord.

Toen bedacht zij zich niet langer.

Zij hief haar voet op en trapte resoluut het dunne paneel van de deur in.

Met een kreet van schrik deinsden de beide vrouwen achteruit.

Een dikke, verstikkende walm drong door de gemaakte opening in de gang.

Luid om hulp roepend, snelden de beide vrouwen de trap af en in een ogenblik waren alle buurvrouwen voor het huis verzameld.

Een paar mannen uit de buurt drongen door de rijen vrouwen heen en boden zich, toen zij gehoord hadden wat er ontdekt was, aan om eens te gaan kijken wat er aan de hand was.

Tegelijkertijd werd een meisje naar de dichtst bijwonende dokter gezonden, daar men het ergste vreesde.

Drie mannen liepen zo snel zij konden de trap op.

Boven gekomen, moesten zij door de dikke rook worstelen, die de gang begon te vullen.

— Maar dat is brand, riep er een. Wij hadden de brandweer moeten waarschuwen.

— Dat geloof ik niet, zei de tweede man. Ik geloof eerder dat het komfoor van Red Parrot bij ongeluk is blijven doorsmeulen.

— Wij moeten in ieder geval naar binnen, riep nu de derde man van het drietal uit.

Met een paar forse duwen hadden zij de deur geheel opengekregen, en stormden het voorvertrek binnen.

Een hunner verbrijzelde met een paar slagen enige ruiten van het raam.

Zodra de rook enigszins was weggetrokken en zij goed konden zien, bemerkten de drie mannen wat de oorzaak van het ongeval was.

Inderdaad was het spiritus komfoor waarop Red Parrot zijn eten placht te bereiden, de vorige avond niet behoorlijk gedooft.

Het stond vlak bij een der ramen en door de tocht was een slip van het vettige gordijn over het comfoor gewaaid en had, langzaam opsmeulend, het vertrek met een verstikkende rook gevuld.

Een der mannen doofde snel het nog steeds smeulende gordijn, terwijl de twee anderen het hokje binnengingen, dat Red Parrot tot slaappleats strekte.

Daar lag de ongelukkige roerloos op zijn schamel bed uitgestrekt, zijn gelaat had een loodkleurige tint.

De blauwachtige lippen weken ver uiteen en lieten de grote gele tanden vrij.

De ogen waren wijdgeopend en staarden bewegingloos naar de zoldering.

Even keken de mannen zwijgend toe.

Toen riep een hunner:

— Ik vrees, dat wij Red Parrot voor het laatst op straat hebben gezien, lui. Hij is al te ver heen.

— Kom, hij was van een sterk maaksel, riep een der mannen uit. Als de dokter maar gauw komt, zal die hem misschien nog wel kunnen oplappen.

Juist op dat ogenblik klonken er voetstappen op de trap, en even later trad de dokter het vertrek binnen.

HOOFDSTUK II

EEN ADVERTENTIE IN DE ENGELSE BLADEN

De dokter, een knap en rijzig man, met een open schrander gelaat, keek even in het rond en trad toen op het bed toe, waarop Red Parrot nog steeds bewegingloos lag uitgestrekt.

— Zijt gij hier reeds lang binnen? vroeg de dokter, terwijl hij zijn heldere ogen op de drie mannen vestigde.

— Misschien een minuut of vijf, mijnheer, antwoordde een hunner. Wij hebben dadelijk de ruiten ingeslagen. Het gordijn smeulde al.

— Daaraan hebt gij verstandig gehandeld, zei de dokter gepast. Maar ik vrees dat het voor hem te laat zal zijn. Misschien zal de arme drommel nog wel bijkomen, maar ik geloof niet dat ik hem er bovenop zal kunnen helpen. De vergiftiging zal reeds te ver gevorderd zijn.

De geneesheer had de pols van de bewusteloze gevat en had hem de hand onder het hemd op de borst gelegd, op de plaats van het hart.

Hij schudde hopeloos het hoofd.

— Het is zoals ik vreesde, zei hij. Gij kunt wel gaan, mannen. Ik dank jullie voor je bemoeiingen. Als de vrouwen jullie een paar uren vroeger hadden gehaald, dan zou er misschien nog een kleine kans tot redding zijn geweest. Stuur aanstonds het meisje bij mij, dat mij is komen halen.

De drie mannen verlieten een voor een het vertrek, na nog een laatste schuwe blik op het vertrokken gelaat van Red Parrot te hebben geworpen.

Even later trad het meisje binnen.

De dokter had zijn receptenboekje te voorschijn gehaald en schreef snel enige woorden op een der blaadjes, dat hij uit het boekje scheurde en aan het meisje gaf.

— Laat dit direct in de apotheek aan de overzijde klaarmaken, kindlief, zei hij. Je kunt erop wachten.

Het kleine ding huppelde weg, de dokter zette zich op een stoel neer naast het bed en wachtte geduldig de terugkomst van het kind af.

Een kwartier later keerde het terug, met een medicijnflesje zorgvuldig tussen haar kleine handen geklemd.

De dokter tikte haar vriendelijk op het hoofdje en nam haar de fles af. Daarop zocht hij naar een lepel, die hij eindelijk vond in een la van de tafel.

Hij ontleerde de medicijnfles, goot iets van het vocht op de lepel en liet het in de keel van de bewusteloze glijden.

Toen richtte hij zich tot het kind, dat nieuwsgierig toekeek met de woorden:

— Ga nu maar kleintje. Hier heb je een halve shilling voor de boodschap.

Verheugd met die onverwacht verworven schat, danste het kind de kamer uit en de trap af.

Een half uur verstreek, en toen scheen er een zwakke kleur in het gelaat van Red Parrot terug te keren.

De dokter had geen oog van de patiënt afgewend, en zag hoe deze na een poos langzaam en met grote moeite het hoofd enigszins omdraaide, tot zijn ogen op het gelaat van de dokter gevestigd bleven.

Deze keek de man, die ten dode was opgeschreven, met ernstige blik aan, en in de ogen van Red Parrot verscheen een dodelijk geangste uitdrukking.

— Wie zijt gij? vroeg hij met toonloze stem.

— Ken je me niet, Red Parrot? Ik ben dokter Claypole.

— Waarom zijt gij hier? vroeg Red

Parrot, terwijl hij zich trachtte op te richten.

— Men heeft mij gehaald omdat gij in een zeer ernstige toestand verkeerde.

— Ik ben dus ziek? vroeg Red Parrot op zonderlinge toon, terwijl hij zijn sidderende rechterhand ophief om die naar het hoofd te brengen.

— Ja, je bent erg ziek, Red Parrot, antwoordde Dr. Claypole, terwijl hij zijn hand op het hoofd van de patiënt legde.

Red Parrot scheen zijn vonnis in de ogen van de geneesheer te lezen.

— Ga ik dood? vroeg hij.

De dokter antwoordde niet dadelijk, maar vroeg:

— Hebt gij familie hier in Londen?

— Geen sterveling, antwoordde Red Parrot nors.

— In het buitenland dan misschien? Uw accent schijnt mij niet zuiver Engels te zijn.

Met de grootste moeite richtte Red Parrot zich bij deze woorden op een elleboog op en staarde de geneesheer met zonderling glanzende ogen aan.

— In het buitenland ook niet, siste hij.

— Hebt gij dan in het geheel niets te regelen? vroeg de geneesheer op zachte toon. Zijt gij katholiek? Wilt gij misschien niet biechten?

Weer keek Red Parrot de geneesheer met een vreemd glanzende blik in zijn ogen aan.

Toen liet hij het hoofd op de borst zinken en mompelde enige onverstaanbare woorden.

De dokter wachtte geduldig, maar toen de patiënt in gedachten scheen te verzinken en blijkbaar niet op zijn aanwezigheid lette, vervolgde hij:

— Kan ik je misschien met iets van dienst zijn, goede vriend? Zeg maar wat ik doen moet. Je weet dat je een geneesheer evenzeer kunt vertrouwen als een priester.

Red Parrot hief het hoofd weer op en keek dokter Claypole lang en aandachtig aan.

Toen zei hij op zonderling kalme toon:

— Zeg mij eerst of ik werkelijk sterven moet. Gij moogt het gerust zeggen.

Ik ben oud en als mijn tijd gekomen is, welnu, dan zal ik zonder morren gaan. Ik heb een gevoel alsof ik jaren in een duistere nacht heb rondgelopen.

Dokter Claypole luisterde zwijgend toe.

Als geneesheer was het voor hem niets bijzonders dat een man, wiens geestvermogens blijkbaar jarenlang geschokt waren, enige ogenblikken voor zijn dood zijn helderheid van geest terugkreeg.

Hij maakte echter niet de minste opmerking en legde alleen zijn hand opnieuw op het voorhoofd van de stervende.

Red Parrot scheen weer even na te denken en vervolgde toen:

— Er is dus geen hoop meer voor mij?

Dr. Claypole schudde langzaam en ontkennend het hoofd.

Red Parrot slaakte een diepe zucht.

Toen wees hij met een bevelend gebaar plotseling naar een hoek van het kleine vertrek.

Dr. Claypole volgde de richting van zijn blik.

— Moet ik daar zijn? vroeg hij enigszins verbaasd, omdat hij volstrekt niets kon ontdekken.

— Ja. In de hoek van de vloer zijn de uiteinden van een paar planken doorgezaagd; gij kunt die er gemakkelijk uitlichten.

— Wilt gij dan dat ik dat doe? vroeg Dr. Claypole.

De stervende knikte.

Blijkbaar begonnen zijn krachten hem reeds te begeven en een akelige lijkkleur begon zich over zijn gelaat te verspreiden.

De dokter begaf zich naar de hoek van het vertrek en lichtte met weinig moeite de uiteinden van twee aaneengeslingerde planken uit de vloer.

Toen keek hij weer naar Red Parrot, die al zijn bewegingen met een verhoogde glans in zijn ogen had gevolgd.

— Steek uw hand in dat gat, mompelde de stervende op zachte toon.

Dr. Claypole deed het en greep het uiteinde van een kleine gonjezak, die hij naar zich toetrok en op de vloer zette.

In de zak klonk een geluid, alsof fijne

kristallen glazen tegen elkaar getikt worden, hetwelk een koortsachtige gloed in de ogen van Red Parrot bracht.

Dr. Claypole sloot het gat in de vloer en kwam met de zak naar het bed van de patiënt.

— Uitschudden, zei Red Parrot, met zwakke stem.

— Hier op uw bed? vroeg Dr. Claypole verbaasd.

Red Parrot knikte.

De dokter maakte het touw los, waarmee de zak van boven gesloten was en keerde hem om op de vuile deken.

Een kreet van verbazing ontsnapte hem, want 'n stroom goudstukken vloeide uit de zak op de gescheurde deken.

De ogen van de stervende waren wijd open gesperd, en zijn sidderende handen begonnen als waanzinnig in het goud te grabbelen.

— Haha, riep hij. Alles mijn goud. Mijn eigen lieve goudstukjes.

Dr. Claypole, die toch heel wat gezien had in zijn leven, schrok op dit ogenblik werkelijk van de uitdrukking van duivelse hebzucht, op het gelaat van de stervende.

Hij legde kalmerend de hand op het gloeiende voorhoofd van de ongelukkige en vroeg toen op ernstige toon:

— Is dat goud van jou, Red Parrot?

— Alles van mij, dokter. Alles.

De dokter nam een der goudstukken in zijn hand en bekeek het nauwkeurig.

— Maar dat zijn Franse goudstukken, riep hij verbaasd uit. En nog wel uit de vijftiende, of het begin van de zestiende eeuw.

— Wat doet er dat toe, als het goud is? hernam Red Parrot op hese toon. Er ligt hier voor een waarde van zeven duizend pond sterling. Dat zoudt gij niet zeggen, niet waar? Toch is het zo. Kijk maar, allemaal gave, fraaie gouden dukaten. En Franse ponden, en dubbele dubloenen, alles van het fijnste goud, dokter.

Dr. Claypole had hoofdschuddend toegelusterd, ging weer zitten en zei op ernstige toon:

— Ik wil wel geloven, vriend, dat al dat goud je eigendom is, en ik vraag niet naar de herkomst. Maar ik ben ze-

ker, dat je me een en ander omtrent dit goud hebt te vertellen. Heb ik dat goed geraden?

De stervende keek dr. Claypole even met een onderzoekende blik aan en knikte toen flauwtjes.

Een licht schuim verscheen op zijn lippen.

Zijn ogen verkregen een glazige uitdrukking.

De dokter begreep maar al te goed, dat het einde met snelle schreden naderde.

Hij boog zich over Red Parrot heen en zei op dringende toon:

— Verzamel je krachten, Red Parrot. Je hebt mij zeker een gewichtig geheim mede te delen. Zeg mij om te beginnen je ware naam.

De stervende draaide met een ruk het gelaat naar de geneesheer om.

— Ge wilt mijn naam weten? stamelde hij. Gij hebt gelijk, Red Parrot noemde mij de ganse buurt; zij hielden mij voor een Engelsman..., maar ik heet...

Hier stakte de adem van de patiënt.

De dokter bracht zijn oor zo dicht mogelijk bij de mond van de stervende, maar er kwam geen woord meer over diens lippen.

Er liep een hevige stuiptrekking door het lichaam van de ongelukkige.

Hij scheen naar lucht te snakken en rukte aan de doek die om zijn hals was geknoopt.

Toen richtte hij het gehele bovenlichaam als werd het door een onzichtbare veer bewogen, plotseling stijf overeind, en toen zakte het met een doffe slag weer in het kussen terug... Red Parrot was dood.

De dokter stond op, legde even het oor op de borst van Red Parrot en drukte hem toen de ogen toe.

Dr. Claypole deed nu haastig de goudstukken weer in de zak, die hij zorgvuldig dichtbond en in 't door hem meegebracht instrumentenkoffertje legde.

Hij zette zijn hoed op, wierp nog een blik in het armzalig vertrek, schudde nadenkend het hoofd en daalde de trap af.

Voor het huis stond zijn kleine Morris geparkeerd, waar hij instapte en regel-

recht naar het hoofdgebouw van Scotland Yard reed.

Hij vroeg inspecteur Sullivan, die hij van vroeger kende, te spreken en had het geluk hem in zijn kantoor te treffen.

Daar deponeerde hij de zak met goud en legde een verklaring af van hetgeen hem in het ellendige kamertje van Red Parrot was wedervaren.

Dienzelfde avond stond er een advertentie van de volgende inhoud in alle grote bladen van Engeland en het vasteland van Europa:

Opsporing verzocht.

Hij of zij, die enige inlichtingen kan verschaffen omtrent een man van omstreeks vijf en vijftig jaar, laatstelijk gewoond hebbende op de hoek van de Highstreet en de Sunstreet te Londen, waar hij alleen bekend was onder de bijnaam Red Parrot, wordt dringend verzocht, hiervan ten spoedigste aangifte te doen op het hoofdbureau van Scotland Yard te Londen. Gezegde Red Parrot is plotseling overleden met achterlating van zeventuizend pond sterling in gouden Franse munten uit het midden der zeventiende eeuw.

Op een andere plaats van de grootste volksbladen van Londen stond het volgende bericht te lezen:

Het raadsel Red Parrot.

« De zonderling van East End die op zo tragische wijze om het leven is gekomen, schijnt noch hier te lande, noch in de vreemde, bloedverwanten te bezitten. Het stoffelijk overschot van de overledene bevindt zich thans in het lijkenhuis van het Victoriaziekenhuis en zal overmorgen ter aarde worden besteld. Tot die tijd zullen degenen, die inlichtingen omtrent Red Parrot menen te kunnen geven in de gelegenheid worden gesteld het lijk in ogenschouw te nemen. De zeventuizend pond sterling aan goud, die in zijn bezit werden gevonden, zijn tijdelijk op het hoofdbureau van Scotland Yard in bewaring gegeven. Indien zich binnen de wettelijk vastgestelde tijd geen rechthebbenden komen aanmelden, dan vervalt dit bedrag aan de Staat. De wijze waarop Red Parrot in het bezit is geraakt van deze som zal wel altijd een raadsel blijven. Degenen echter die nog aan z'n verstandelijke vermogens hebben getwijfeld, kunnen nu wel weten, wat zij van de overledene moeten denken. Een man, die zulk een kapitaal aan goud bezat en desniettemin als een paria leefde, beschikte zeker niet over een gezond stel hersens. Indien zich in deze zaak nog meer bijzonderheden mochten voordoen, zullen wij niet nalaten onze lezers daarvan op de hoogte te stellen ».

HOOFDSTUK III

NIEUWE HUURDERS

Op de avond van dezelfde dag belde een man van omstreeks zestigjarige leeftijd, met een tamelijk hoge rug en lange grijze haren, aan de woning van de eigenaar van het huis in East-End, waar Red Parrot zo plotseling om het leven was gekomen.

Die eigenaar was tevens kroeghouder en woonde niet ver van zijn bezitting af, namelijk in de Sunstreet, tamelijk dicht bij de Theems.

Een slonzige vrouw opende de deur, nam de bezoeker argwanend op en vroeg wat hij verlangde.

— Ik wens de eigenaar van het huis in de Sunstreet te spreken, antwoordde de man.

— Zoudt gij misschien de kamers van Red Parrot willen huren? vroeg de vrouw gretig.

— Als ze mij bevallen, ja.

— Kom dan maar mee.

De vrouw bracht de bezoeker, die niet zonder moeite de steile trap opstompeelde, naar een klein insteekkamertje, dat achter de gelagkamer was gelegen, en dat als een soort kantoor was ingericht.

Daar zat, verdiept in de lezing van een beduimd kasboek, een zwaarlijvig man, met een kale schedel.

Hij keek op bij het binnenkomen van de huishoudster en vroeg knorrig:

— Wat is er, Sally?

— Wat er is? Daar is iemand, die het hok van Red Parrot wil huren, antwoordde de vrouw.

De huiseigenaar wierp haar een woedende blik toe.

— Een hok? herhaalde hij. Menig Londenaar zou vinger en duim aflikken naar zulke kamers. Ga maar; ik zal het zelf wel met die meneer afmaken.

De huiseigenaar nam de bezoeker eens goed op en vroeg toen:

— Gij wilt de bovenste kamers van het huis op de hoek van de Highstreet huren?

— Ja, als ze tenminste niet te duur zijn.

— Wat ben je van je vak?

— Ik ben kleermaker.

— Ben je alleen?

— Neen, er woont sedert jaren een verre nicht, een oude vrouw, bij mij, die het huishouden voor me doet.

— Kan ik naar je laten informeren?

— Waar ge maar wilt.

— Waar heb je het laatst gewoond?

— In de Churchstreet, in een huis van Lord William Aberdeen, antwoordde de kleermaker niet zonder trots.

— Zou ik hem om inlichtingen kunnen vragen?

— Dat kunt ge gerust doen.

— Hoe wist ge dat de woning leeg stond?

— Het heeft toch in alle kranten gestaan dat Red Parrot gestorven is en waar hij woonde.

— Waarom blijf je niet in het huis, waarin je nu woont?

— Omdat het mij te duur wordt, bromde de kleermaker. De tijden zijn slecht en ik kan niet zoveel meer voor

mijn huishuur uitgeven.

Deze verklaring scheen de huisheer te voldoen.

Blijkbaar was hij maar al te blij, dat hij de krotwoning zo gauw weer zou kunnen verhuren.

Hij nam de kleermaker nog eens goed op en bromde toen goedkeurend in zich zelf.

— Je naam? vroeg hij toen.

— Boris Sandroff, antwoordde de kleermaker.

— Ben je een Rus? vroeg de huiseigenaar.

— Om u te dienen.

— Welnu, Sandroff, wij zullen het wel eens worden. De huur bedraagt drie shilling per week en je moet een maand vooruit betalen.

De kleermaker krabde zich achter het oor, scheen zich te bedenken, en zei aarzelend:

— Als het niet anders kan. Maar kan ik dan direct in de woning trekken? Want morgen moet ik mijn tegenwoordige kamers verlaten.

— Daar heb ik niets tegen, hernam de huiseigenaar terwijl hij een huurcontract uit een lade van zijn schrijftafel nam en begon in te vullen.

Een paar minuten later stond de kleermaker, met het contract in zijn binnenzak weer op straat.

De oude man keek om zich heen als zocht hij iemand, en zag toen in de verte een oude vrouw komen aansloffen met grijs haar, een oude omslagdoek om de schouders en een hoornen bril op de neus.

Zodra zij in het bereik van zijn stem was riep de kleermaker haar verheugd toe:

— Wij zijn gelukkig al geborgen, Nancy.

— Heb je de woning, neef Boris? vroeg het oude mens. Fijn, want ik was al bang dat we morgen op een bank in het park zouden moeten slapen.

De kleermaker haalde het contract uit zijn zak, liet het aan de oude vrouw zien, waarna beiden verdwenen in het gewoel van de Sunstreet.

De volgende ochtend reeds om een uur of zes hield een oude handkar, be-

laden met enige meubelen, die er met dikke touwen op waren vastgebonden, stil voor de deur van het huis op de hoek van de Highstreet en de Sunstreet.

De nieuwe huurders sloften er achter aan.

Een kruier begon zo snel hij kon het armoedige boeltje af te laden en in de woning te dragen: een wrakke tafel, een paar stoelen, een oude linnenkast, een klein wandkastje, een zak met beddengoed en een andere met kleren, een paar petroleumstellen, en ten slotte een trapnaaimachine en strijkplank en andere benodigdheden.

Binnen een uur waren al deze dingen naar de kamers op de bovenste verdieping gedragen, nadat deze van tevoren door de eigenaar waren leeggehaald.

De oude Nancy had al die tijd een wakend oogje op de verhuizing gehouden en de oude kleermaker was dadelijk naar boven gegaan en keek nu uit het raam toe.

De kruier kreeg zijn geld en werd weggezonden.

Dadelijk begon de vrouw de weinige meubelen te rangschikken.

Boris Sandroff keek zwijgend toe en haalde 'n paar zware schuifgrendels van deugdelijk metaal uit zijn zak en begon deze op de deur te schroeven, met een vlugheid en een behendigheid, die men van zulk een oude man stellig niet verwacht zou hebben.

Binnen tien minuten waren de beide knippen stevig bevestigd.

De tweede handeling van de oude kleermaker mocht eveneens tamelijk zonderling genoemd worden. Hij haalde namelijk een kleine zwarte doek uit zijn zak en hing die over de deursleutel, zodat het slot bedekt was.

De meubelen stonden nu allen op hun plaats.

Toen keek nicht Nancy de oude kleermaker guitig aan, bracht de hand naar het hoofd, zette een uitstekend vervaardigde pruik af en vertoonde nu het glanzende blonde haar van Charles Brand, de onafscheidelijke vriend van Lord Edward Lister, die zich ook vaak van de naam Lord William Aberdeen bediende.

De kleermaker volgde zijn voorbeeld, lichtte de pruik met grijs haar van het hoofd, strekte zijn krachtig lichaam en vertoonde nu de gedaante van de Grote Onbekende, van John Raffles in hoogst eigen persoon.

De beide mannen keken elkander even glimlachend aan, en namen toen aan de tafel plaats, waarop de zogenaamde huishoudster een stevig ontbijt had klaar gezet.

— Tot dusverre lopen de zaken als op rolletjes, Edward, riep de jonge man uit.

— Inderdaad, wij hebben niet te klagen, bevestigde Raffles, terwijl hij met smaak in het geroosterde brood beet.

— Nu is het alleen maar te hopen, dat al deze moeite niet tevergeefs is geweest en dat wij hier inderdaad vinden wat jij hoopt.

— Wat ik niet alleen hoop, maar ook verwacht, vulde Raffles de zin aan.

— Maar je hebt mij nog niet verteld, waarom je het eigenlijk verwacht, Edward.

— Dat zal ik je zeggen. In die korte berichtjes, welke wij in de kranten gevonden hebben en in de beschrijving van Red Parrot, die ik gisteren in deze wijk heb horen geven, hebben mij verschillende dingen getroffen. Ten eerste is de man blijkbaar een vreemdeling geweest. Ten tweede brengt de aard van de schat, die bij hem gevonden is, mij op het denkbeeld, dat hij afkomstig moet zijn uit Frankrijk.

— Hij kan ze wel gevonden hebben, kwam Brand nu.

— Dat is best mogelijk en het is even goed mogelijk, dat hij de aanwijzing van die schat gevonden heeft.

— Maar wat denk je hier dan eigenlijk nog te vinden nu alles is weggehaald?

— Wel, de aanwijzing waarvan ik zo even sprak. Het is een eigenaardigheid van schatgravers, dat zij zich nooit ontdoen van de documenten, die hen in staat hebben gesteld zo'n schat te vinden. Dat zij die documenten niet laten slingeren ligt nog al voor de hand, dunkt mij. Die heren hebben de gewoonte dergelijke papieren zorgvuldig te verbergen.

— Je denkt dus een geheim document hier te vinden? riep Brand uit.

— Precies, antwoordde Raffles kalm.

— Veronderstel dat je het vindt, wat hebben wij daar dan eigenlijk aan? De schat zelf is gevonden en berust veilig en wel op Scotland Yard.

Raffles bediende zich nog eens van het geroosterd brood, voor hij kalm antwoordde:

— Ik denk, dat die zeventuizend pond sterling aan gouden munten maar een zeer gering deel van de oorspronkelijke schat vormen.

— Waarom? riep Brand verbaasd uit.

— Dat zal ik je zeggen. De man, die dit geld begraven heeft, moet buitengewoon rijk zijn geweest. De dubbele gouden dubloenen, althans die in Frankrijk in gebruik waren, dateren uit het begin van de 17de eeuw, evenals de gouden pistolen. En degene, die dergelijke geldstukken bezat, behoorde meestal tot de hoogste stand. Ten slotte komt het mij vreemd voor, dat men zich de moeite zou geven een betrekkelijk gering bedrag aan de aarde toe te vertrouwen.

— Maar dat alles berust toch slechts op gissingen, merkte Brand op.

— Ongetwijfeld. En juist omdat ik zekerheid wil hebben, verzon ik deze verhuizing.

Even zwegen de beide mannen en toen vroeg Brand opnieuw:

— Waar zou Red Parrot met zijn schat vandaan zijn gekomen?

— Ik weet het niet, maar ik heb een vaag vermoeden, antwoordde Raffles. Zoals ik je zei, heb ik hier in de buurt gisteren in mijn vermomming als kleermaker eens goed naar de zonderling geïnformeerd. Weet je wat de bureu vertelden?

— Laat eens horen.

— Dat hij soms uren lang achter elkaar oude, Bretonse liedjes neuriede.

Brand keek verbaasd op.

— Maar mijn hemel, riep hij uit. Hoe kan nu een Cockney, en nog wel een bewoner van het East End, weten, van welke aard de liedjes zijn, die een vreemdeling neuriet?

Raffles glimlachte.

— Ik moet erkennen, dat dat van een

East End-bewoner ook niet te verwachten is, zei hij. De man en de vrouw, die het gehoord hebben, zijn echter volbloed Fransen en komen toevallig uit Bretagne. Je ziet dus, dat het volstrekt niet zo verwonderlijk is.

— Dat verandert de zaak, riep Brand lachend uit. En wat bewijst dat volgens jou?

— Niet veel, maar toch in ieder geval dat de gekrenkte hersenen van de zonderling zich druk hebben bezig gehouden met iets dat in Bretagne moet zijn voorgevallen. Ik zou mij anders niet goed kunnen begrijpen, waarom hij juist zo vaak oude volkswijsjes uit dat Franse departement zong in plaats van, bijvoorbeeld, uit Normandië of Bourgonje of de Pyreneeën of een andere streek van Frankrijk.

— Inderdaad voor die redenering is wel iets te zeggen, riep Brand peinzend uit. Heb je nog meer ontdekt?

— Ontdekt niet zo zeer, maar ik meen toch wel een ander aanknopingspunt te hebben gevonden, waaruit een en ander valt af te leiden. Je moet namelijk weten, dat onze vriend Red Parrot de zonderlinge gewoonte had, op straat rond te lopen met witte glacé handschoenen aan zijn handen, terwijl hij voor het overige als een landloper gekleed was.

— Dat is inderdaad heel vreemd, riep Brand uit.

— Nietwaar? Ik ben er zeker van, dat hier iets achter zit. Een gek is zo krankzinnig niet of alles wat hij doet heeft een zekere beweegreden, al is hij zichzelf daarvan zo goed als nooit bewust.

— Je wilt dus zeggen?

— Ik wil zeggen, dat het mij niet zou verwonderen als de zonderling jaren geleden, toen hij nog helder van geest was, vaak witte glacéhandschoenen heeft gedragen. Wel, Charles, zou je mij eens enige categorieën van mensen willen opnoemen, van wie dat gezegd kan worden?

De jonge man dacht even na en noemde toen op:

— Officieren, ceremoniemeesters op een bal, butlers, of, zoals de Fransen hen noemen: majordomus, hovelingen, hofmeesters...

Hier bleef de jongeman steken.

— Valt je niets meer in? vroeg Raffles glimlachend. Ik geloof ook niet dat er veel meer op te noemen zou zijn. Wat nu de officieren betreft, die dragen tegenwoordig zo goed als geen witte handschoenen meer, omdat zij zeer spoedig vuil worden. Ceremoniemeesters op een bal zijn zeer schaars, trekken hun handschoenen aanstonds uit en trouwens kon Red Parrot overal op gelijken, maar zeker niet op een voormalige dansmeester, daarentegen legt een hofmeester op een kasteel, en vooral in Frankrijk, zijn witte handschoenen als het ware nooit af.

Brand keek de Grote Onbekende met open mond aan.

— Je hebt waarachtig gelijk, mompelde hij.

— En zie je nu reeds enig verband? vroeg Raffles glimlachend.

— Natuurlijk riep Brand opgewonden uit. Een oud kasteel, een begraven schat. De hofmeester vindt de schat, vlucht er mee naar Engeland. Daar wordt hij krankzinnig en vergeet zijn goud.

— Ik geloof niet, dat de zaak zich zo eenvoudig heeft toegedragen als jij haar daar vertelt, zei Raffles. Hoe het komt, bijvoorbeeld, dat de vinder van de schat zo eensklaps krankzinnig is geworden.

— Ik hoop, dat het document, als wij het vinden, ons wel nadere opheldering zal geven, ging Raffles voort. En om het te vinden moeten wij beginnen met er naar te zoeken.

De beide vrienden hadden nu hun ontbijt beëindigd en Brand begon als een rasechte huishoudster onder het fonteintje in het kleine washok naast het slaapkamertje de borden en kopjes af te wassen.

Raffles had intussen op een stoel midden in het vertrek plaats genomen en nam de omgeving eens op zijn gemak op.

— Er zijn twee mogelijkheden, overwoog hij: Red Parrot heeft het document in een meubelstuk verstopt, of wel in een of ander deel van het huis zelf. In het eerste geval zouden wij een strop hebben, want de huisheer heeft het armoedige boeltje van onze vriend reeds laten weghalen. Maar ik meen gelezen te

hebben, dat de dokter de zak met goudstukken uit een vak in de vloer van het slaapvertrek haalde. Dat zullen wij dus maar eerst eens onderzoeken.

Raffles stond op en begaf zich naar de slaapkamer, waar zijn scherp oog onmiddellijk de niet goed gesloten planken in de hoek vond.

Hij maakte ze los en verlichtte het gat met zijn elektrische zaklantaarn, maar hoe ver hij ook met de arm reikte, en alle hoekjes en gaatjes in de geheime bergplaats belichtte, hij kon niets ontdekken.

Raffles doofde zijn lantaarn en dekte het gat weer met de twee planken toe. Juist kwam Brand binnen.

— Heb je de geheime bergplaats al doorzocht?

— Daar ben ik juist mee klaar. Er was niets in te vinden.

— Maar Red Parrot kon het wel eens in een van de meubelen hebben verstopt, riep Brand uit.

— Die mogelijkheid heb ik ook al overwogen, zei Raffles.

— Dan zouden wij ons plan moeten opgeven.

— Toch niet, meende Raffles terwijl hij op het houten ledikant wees, waarin Red Parrot de laatste adem had uitgeblazen.

— Zonderling, dat de huisheer dit meubel ook niet heeft medegenomen, bromde hij.

— Misschien vond hij het de moeite niet waard, zei Brand, die naar het bed toetrad en er aan schudde.

Daarbij slaakte hij een lichte kreet van verwondering.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Wat is er? Wel, het bed is aan de vloer bevestigd.

— Waarlijk? riep Raffles levendig uit. Wel, dat zal wel een reden hebben.

Hij kwam snel naderbij en toen hij zich bukte, zag hij, dat de vier poten aan de planken van de vloer waren vastgeschroefd.

— Zo... zo... bromde hij. Dat bed mocht dus niet van zijn plaats. Wij zullen eens zien waarom.

De Grote Onbekende knielde op de vloer voor het houten bed neer en be-

gon het met de grootste zorgvuldigheid te onderzoeken.

De matras was alles van het armoedige beddengoed dat nog aanwezig was.

— Snij die maar eens open, Charles, verzocht Raffles. Men kan nooit weten, ofschoon ik niet geloof, dat we het document daarin zullen vinden.

Terwijl Brand in een andere hoek van het vertrek de matras begon los te torren, zette Raffles zijn onderzoek voort.

Een voor een nam hij de beddeplanken uit het bed, maar daar was volstrekt niets bijzonders aan te zien.

Toen trachtte hij de zijplanken uit de spijlen te nemen, hetgeen hem echter niet gelukte.

— Hebben wij een zaag bij ons? vroeg Raffles.

— In die tas daarginds, antwoordde Brand, die slechts even van zijn werk opkeek.

Spoedig knarste de zaag door het hout, en was de zijplank doorgezaagd en losgemaakt.

Daarop werd de plank aan het voeteinde van het bed onderhanden genomen, en toen stond een der spijlen van het bed geheel los, alleen vastgehouden door de schroeven in de vloer.

Raffles ging weer naar de tas en kwam terug met een sterke schroevendraaier, met behulp waarvan hij de poot van het bed van de vloer losmaakte.

Brand, die de hele matras zonder resultaat doorzocht had, keek opmerkzaam toe.

— Niets gevonden? informeerde Raffles.

— Niet het minste. Denk je soms iets in die poot te vinden?

— Misschien wel, antwoordde Raffles

bedaard.

Juist viel de poot op de vloer.

Raffles nam het zware stuk hout op en bekeek het aan alle kanten.

Hij had nu de gehele gereedschapstas gehaald, boorde hier en daar een gat, zaagde het op een ander punt half door en wierp de poot eindelijk met een ongeduldig gebaar in een hoek.

Weer nam hij de schroevendraaier ter hand en spoedig had hij de tweede poot ook los. Hij nam het stuk hout in de hand, en keerde het om.

Een kreet van zegepraal ontsnapte hem.

— Iets ontdekt? vroeg Brand gespannen.

— Kijk maar eens hier, antwoordde Raffles, terwijl hij naar het onderende van de zware poot wees, waar cirkelvormig een fijne groef te zien was.

— Wat is dat? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Vraag je dat nog? Dat is een soort stop of deksel, waarmede een holte in deze poot is afgesloten.

Raffles nam een hamer en klopte er mede op de poot.

— Hoor je wel, dat het hout hol klinkt? vroeg hij.

— Duidelijk, antwoordde de jongeman.

Raffles legde de poot op tafel en draaide er een schroefoog in. Vervolgens trok hij zijn zakdoek door het oog, klemde de poot tussen zijn knieën, trok en... een houten stop bleef aan het schroefoog zitten.

De poot van het bed bleek hol te zijn.

En uit deze holte stak het uiteinde van een vergeeld en verschrompeld rolletje perkament.

HOOFDSTUK IV

HET GEHEIME DOCUMENT

Behoedzaam haalde Raffles de perkamenten rol uit de opening, en ontrolde het document.

Daar het papier door de ouderdom zeer stijf was geworden, strekte hij het met behulp van enige punaises op het tafelblad uit.

Vervolgens schoven de beide mannen de tafel zo dicht mogelijk bij het raam, en staarden op het papier, dat voor hen lag uitgestrekt.

Het bevatte een tamelijk onbeholpen getekende plattegrond, waarop in de Franse taal hier en daar aantekeningen waren geplaatst.

Direct had Raffles gezien, dat het de plattegrond was van een groot kasteel, blijkens de bouworde daterend uit de dertiende of veertiende eeuw.

Op één punt, blijkbaar bij een muur behorende, was een rood kruisje geplaatst.

En daarbij stond in het Frans: *c'est ici. « Hier is het ».*

Onder de schetstekening was, eveneens in het Frans, het volgende geschreven:

« Wij, ondergetekenden, Jean Louis Malherbe en Jules Anatole Picasseau, beloven elkander eerlijk de schat gelijkelijk te zullen delen, die zij denken te vinden onder de muur van het oude slot St. Malo, toebehorende aan Graaf Roger de Belleville en waarvan de aanwezigheid door eerste ondergetekende is ontdekt. Zij verklaren hierbij plechtig, dat zij met geen woord over deze zaak tegen derden zullen reppen.

Gedaan te St. Malo op 9 mei van het jaar 1902. »

Daaronder stonden twee handtekeningen, die van Malherbe met een vrij goede hand geschreven, die van Picas-

seau blijkbaar afkomstig van een ongeletterd man.

— Van dit document zijn natuurlijk twee afschriften gemaakt, zei Raffles, waarvan de beide schatgravers er blijkbaar ieder één hadden, om zich wederzijds te dekken.

— Maar Edward, ik vind die aanwijzing nog al zeer vaag, riep Brand uit. Wat hebben wij nu in 's hemelsnaam aan dat kruisje bij die lijn, die zeker een muur moet voorstellen.

— Je hebt gelijk, amice, bromde Raffles. Zonder een nadere aanwijzing hebben wij aan dit stuk niet veel. Alles wat wij weten is de naam van het slot. Dit stuk is vervaardigd door mannen, die toen nog de plek van de schat vers in hun geheugen hadden en meenden, dat dit voor hen wel voldoende zou zijn om hem terug te vinden. Of zou...?

Raffles voleindigde de zin niet, maar ging weer terug naar het slaaphok en begon zonder een woord te spreken de twee overige poten van het bed af te zagen.

Hij was er gauw mee klaar en keerde één voor één de poten om.

Brand hoorde hem tevreden brommen.

Opnieuw legde Raffles één van de afgezaagde poten op de tafel en herhaalde de bewerking met het schroefoog, waardoor ook nu de holte in de poot zichtbaar werd, waaruit de Grote Onbekende een tweede papier te voorschijn haalde.

Met het document in de hand kwam hij naar het raam terug, keek Brand met een zonderlinge glimlach aan en zei:

— Ik geloof, dat dit de hoofdzaak is.

— Wat heb je daar dan?

— De plattegrond van het kasteel, zoals die getekend is door de oorspronkelijke eigenaar, toen hij zijn schatten

begroef bij een der muren die zijn slot omgeven.

— Maar waarom deed hij dat, Edward? vroeg Brand nieuwsgierig.

Alvorens te antwoorden, wierp Raffles een blik op het document, dat hij ontrold had.

— Het stuk dateert van het jaar 1360. Ik acht het dus waarschijnlijk, dat de opsteller gevluht is om zich te onttrekken aan de opstand van de landelijke bevolking in zijn streek. Ben je nog al thuis in de geschiedenis van Frankrijk? voegde Raffles er glimlachend aan toe.

— Ik weet ervan, wat ieder beschaafd man er van weet, meer niet, antwoordde Brand.

— Je hebt zeker wel eens van de Jacquerie gehoord?

— Ja, zeker, antwoordde Brand haastig. Als ik mij niet vergis, was dat de opstand der boerenbevolking in Frankrijk tegen de edellieden.

— Precies. Die arme boeren werden omstreeks de helft van de veertiende eeuw net zo uitgezogen als de arbeiders en de boeren in dat zelfde land enige eeuwen later, hetgeen de oorzaak was van de revolutie en de gebeurtenissen, waarvan Lodewijk de Vijftiende als eerste slachtoffer viel.

— Dus dat stuk dateert van die tijd? vroeg Brand.

— Ja. Men behoeft er niet aan te twifelen, dat het is opgesteld door iemand, die met zijn gehele gezin de vlucht moest nemen voor de opstandige boerenbevolking, die onder aanvoering van Etienne Marcel de kastelen in brand staken, na ze te hebben geplunderd en de bewoners daarvan op de gruwelijkste wijze vermoorden. En nu is het wel merkwaardig, dat juist ten noorden van Parijs deze opstand de grootste omvang heeft gekregen.

Raffles zweeg even en wierp weer een blik op het ontvouwde document.

Hij tikte zacht met de wijsvinger op het oude, dikke perkament, dat, hoewel geheel vergeeld, nog geheel gaaf was, en vervolgde:

— Kijk eens, hoe onze veel gesmade voorouders het verstonden iets goods te

maken. Hun kastelen staan nog thans overeind, hun meubelen hebben de eeuwen getrotseerd en hun perkament is nu nog, na ruim zes eeuwen, even stevig als toen het de papiermolen verliet.

— Maar ik wist niet eens, dat de mensen toen al schrijven konden, riep Brand uit.

— Nu, het is waar dat de schrijfkunst toen nog zeer sporadisch beoefend werd en in hoofdzaak door monniken. Echter is het evenzeer waar, dat sommige edellieden uit louter liefhebberij, de edele schrijfkunst beoefenden.

— Mag ik het eens zien? vroeg Brand, terwijl hij de hand naar het papier uitstrekte.

— Ken je Latijn?

— Latijn? herhaalde Brand verbaasd. Is het stuk in Latijn gesteld?

— Ja, amice, zoals bijna alle schriftstukken uit die tijd. Hier en daar echter staan er oud-Franse woorden in. De schrijver had het blijkbaar nog niet ver genoeg gebracht in zijn kennis van de taal van Vergilius.

— Kun je het ontcijferen?

— Tamelijk goed.

Raffles trad op de tafel toe, prikte ook dit document aan de vier hoeken met punaises op het blad vast, nam een blaadje papier uit zijn opschrijfboekje en een potlood, dacht even na en begon langzaam te schrijven.

Ongeveer tien minuten verlieten, zonder dat er een woord gewisseld werd.

Toen stond Raffles op en stak Brand het papier toe.

— Lees maar eens, zei hij.

Brand las het volgende:

« Als de zon op een dag in de maand mei haar loopbaan voor de helft heeft afgelegd, raakt het einde van de schaduw van de vierde elk, te rekenen van de kleine ophaalbrug en aan de rechterhand van degene die het slot verlaat, een nis van de muur, die het slot aan de zuidzijde omringt. Op tien Franse ellen van deze nis springt de slotwal plotseeling in. Op deze plek heb ik, in den jare 1358 onzes Heren mijn gehele vermogen in goudstukken begraven, vluchtend voor de bloeddorst en de brandfakkel der op-

standige boeren. Tien voet groef ik in de muur en daarop bereikte ik...

Brand keek Raffles verbaasd aan.

— De zin is niet af, riep hij uit.

— Ja, dat weet ik, want ik kon niet verder, omdat de rest onleesbaar is geworden.

— Kijk maar, er bevindt zich onderaan een grote, roestbruine vlek, waardoor alle woorden onleesbaar zijn geworden.

— Zou die vlek niet verwijderd kunnen worden?

— Dat geloof ik niet, het is bloed, antwoordde Raffles kalm.

— Alleen bloed laat na zulk een lange tijd deze bijna onuitwisbare vlekken na. Indien ik die zou trachten te verwijderen zou ik tevens alle lettertekens mee uitwissen.

— Dat is erg jammer, merkte Brand op. Want nu komen wij niet veel verder.

— Toch wel, hernam Raffles. Ik heb aan deze aanwijzing meer dan genoeg. De rest zullen wij zelf wel vinden.

— Je blijft dus bij je plan?

— Nu meer dan ooit. Je ziet nu wel, dat ik gelijk had toen ik zei dat onze vriend Red Parrot, anders gezegd Jan Louis Malherbe en zijn helper Jules Picasseau, slechts een gedeelte van de beschreven schat hebben weten te vinden.

— Maar zouden de erfgenamen van de kasteelbewoners niet reeds lang zijn teruggekeerd en bezit van de schat hebben genomen?

— Het eerste is misschien waar, maar aan het tweede twijfel ik sterk. Want om de juiste plek van de schat te vinden moet men dit document bezitten.

— Maar hoe zou het dan in handen van Malherbe zijn gekomen?

— Dat is meer dan ik je op het ogenblik kan zeggen. Ik vermoed echter, dat hij hofmeester en misschien tevens een soort bibliothecaris op het slot St. Malo is geweest, en dat hij al snuffelende in oude archieven, dit document heeft gevonden.

— Nu heb ik nog een opmerking, zei Brand.

— Laat eens horen.

— Waarom is de Graaf van Belleville, die de schat begroef, hem niet zelf terug komen halen?

Raffles dacht even na voor hij antwoordde:

— Ik vermoed dat hij van St. Malo is overgestoken naar Engeland, ofschoon je wel zult weten, dat Frankrijk juist in die jaren in een zijner talrijke oorlogen met Engeland gewikkeld was. Het is dus niet onmogelijk, dat hij daar het leven heeft verloren, of op zee is omgekomen, of te vroeg naar Frankrijk is teruggekeerd en daar door zijn eigen boeren vermoord is.

Charles knikte toestemmend en zei:

— Het is mij alleen nog niet duidelijk, waarom Red Parrot niet de gehele schat heeft weggehaald en hoe het komt, dat hij zich hier in een staat van halve wezenloosheid verscholen heeft, terwijl er blijkbaar niets meer van zijn handlanger is vernomen.

— Ook dat raadsel hoop ik op te lossen, zei Raffles. Wij zullen het weten zodra wij ter plaatse zijn.

— Wanneer gaan wij er heen?

— Zo gauw mogelijk. Wij zullen eerst...

Plotseling zweeg hij en de beide mannen keken elkander vragend aan.

Er was zacht op de deur geklopt.

Raffles maakte snel de documenten los, liet ze in zijn binnenzak glijden en zette zijn pruik weer op, welk voorbeeld aanstonds door Brand werd gevolgd.

Dit had alles slechts enkele seconden geduurd.

— Wie is daar? riep Raffles.

— Dat zult ge wel zien, zodra gij rij hebt opengedaan, antwoordde een stem aan de andere kant van de deur.

Weer wisselden de beide vrienden een snelle blik.

Raffles schoof de beide knippen met een snelle beweging terug en rukte de deur open.

HOOFDSTUK V

DE SCHAT OP HET SLOT VAN ST. MALO

Op dit punt van onze vertelling aangekomen, moeten wij de welwillende lezer verzoeken ons naar een ander land en een ander tijdvak te willen volgen, waar zich de voorgeschiedenis heeft afgespeeld van de gebeurtenissen, die in de voorafgaande bladzijden zijn geboekstaafd.

* * *

Het slot van de graven van Belleville dateert gedeeltelijk uit het midden van de veertiende eeuw.

Nog stonden de muren, die door de oorspronkelijke bouwmeester waren opgericht en die op sommige plaatsen meer dan twee, tot bijna drie meter dik waren, over een grote lengte overeind.

Zo hecht en stevig had de bouwmeester in het jaar dertien honderdvijftig het slot op de top van een hoge rots gebouwd, dat het zelfs weerstand had weten te bieden aan de brand, die door de woedende boeren acht jaren later zou worden gesticht.

Slechts de tand des tijds had het trotse bouwwerk hier en daar in puin doen vallen.

Wel was er in de loop der eeuwen heel wat vernieuwd, maar steeds hadden de elkaar opvolgende graven van Belleville vol eerbied voor het oude, de oorspronkelijke gedeelten laten staan en indien het nodig was, laten restaureren.

Het gehele slot was door een goed onderhouden park omgeven maar alleen in de omgeving van het oudste gedeelte had de eigenaar, Graaf Roger, het park met opzet laten verwilderen, opdat het zoveel mogelijk in overeenstemming zou zijn met de eeuwenoude, schilderachtige puinhopen, van wat eens het fiere stamslot der Bellevilles was.

Wanneer men de hoofdingang van het eigenlijke kasteel verliet en rechts af sloeg, dan bereikte men langs de ramen van de grote eetzaal, de woonkamer, en de bibliotheek, langs de serre de stallen, en de vertrekken van het personeel waardoor vroeger, eeuwen geleden, de geharnaste ridders en de adellijke vrouwen het oude kasteel verlieten en binnentraadden.

Binnen de muren groeide welig gras, dat in de zomer gebruikt werd als bleekveld.

Graaf Roger de Belleville was in het begin van Mei vijftig jaar geworden.

Hij was toen juist teruggekeerd van een vrij lange buitenlandse reis, met het doel zijn verjaardag in de kring zijner vrienden en familieleden te vieren.

Men zei, en misschien terecht, dat Graaf Roger weinig behagen schepte in het verblijf op het kasteel van St. Malo.

Het is zeker, dat men hem er hoogstens een maand, soms twee maanden, van het jaar zag, en wel in de jachttijd.

Graaf Roger was sedert vele jaren weduwnaar en zijn enige zoon, een leeghoofdige losbol van omstreeks twintigjarige leeftijd, die zich zo goed als nooit op het vaderlijk slot vertoonde, was zijn enige erfgenaam.

Graaf Roger had dan ook het beheer van zijn bezittingen toevertrouwd aan een rentmeester, terwijl een zijner zusters de zorg voor het huishouden op zich had genomen, bijgestaan door een verre nicht, die er de rol van een moderne assepoester vervulde.

Het was op de avond, volgende op de verjaardag van Graaf Roger, en alle gasten hadden zich reeds ter ruste begeven, daar de meesten reeds de volgende dag weer zouden vertrekken.

Gravin Eleonore, de zuster van de graaf, zat in het woonvertrek verdiept in de lezing van een boek, terwijl aan de andere zijde van de tafel het nichtje, Odette gezeten was, een jong meisje van ongeveer achttien jaar, met een allerliefst gezichtje, donkerblauwe ogen en het prachtigste blonde haar, dat men zich voorstellen kan.

Zij was bezig met een handwerkje, maar wierp van tijd tot tijd een schuwe blik op de staande klok in een hoek van 't vertrek, tot het jonge meisje opstond, haar handwerkje in een rieten mandje deed en zei:

— Is het niet tijd om naar bed te gaan, tante?

— Ga maar, als je slaap hebt, zei zij kortaf.

Onhoorbaar en licht als een vogeltje wipte het jonge meisje de kamer uit.

In de brede marmere gang, bleef ze even besluiteloos staan, liep toen de gang ten einde en opende voorzichtig de zware eikenhouten deur, die op het park uitkwam.

Het jonge meisje snelde het park in, volgde het grote grindpad en sloeg toen een klein zijpad in, dat naar het oude gedeelte van het slot voerde.

Daar gekomen wierp zij nog een blik achter zich en opende toen de met ijzer beslagen deur van 'n oud poortje, waarvan de hengsels echter, merkwaardig genoeg, in het geheel niet plepten, ofschoon zij zeker zo oud waren als het slot zelf en bovendien zwaar verroest.

Het jonge meisje bevond zich nu aan het begin van het grote grasveld, dat zich, zover het oog reikte, in de duisternis voor haar uitstreckte.

In de schaduw van de zware muur sloop zij voort, tot zij een der hoektorens bereikt had.

Zij drukte de hand op het hart en stond daar onbeweeglijk als een standbeeld, tot zij met een plotselinge beweging het blonde hoofdje ophief.

Aan de andere zijde van de muur had de klagende kreet van een nachtuil geklonken.

— Ben jij daar George? vroeg het meisje op gedempte toon.

— Ja, Odette ik ben het, werd er teruggeroepen.

Het volgende ogenblik klonk er een geluid alsof er een ladder over de stenen van de muur schuurde en even later verscheen het hoofd van een jongeman boven de muur.

Hij knikte het meisje vriendelijk toe, klom nog een trede van de ladder hoger en hees zich toen met gemak boven op de muur.

Op zijn knieën kruipend bereikte hij de andere kant en vroeg toen op zachte toon:

— Is de ladder op haar plaats?

— Ja, zij ligt tegen de voet van de muur.

— Pas op dan, daar kom ik.

Odette ging een weinig terzijde en met een lichte sprong stond de jongeman naast haar.

Odette wierp een ongeruste blik om zich heen.

— Wij moesten waarlijk onze samenkomsten niet meer houden, lieve George, zei zij.

— Waarom niet Odette? vroeg de jongeman op verwijtende toon. Houd je dan niet meer van me?

— Dat weet je wel beter, antwoordde Odette blozend. Maar als oom het eens te weten kwam...

— Ja, ik weet wel dat ik er dan ongenadig zou afkomen, hernam de jongeman op spottende toon. En waarom? Omdat ik niet zo rijk ben als hij en eenvoudig de zoon van een zijner pachters.

Het jonge meisje wierp George een vriendelijke blik toe en zei:

— Heb nog wat geduld, lieve George. Eens zal oom toch zijn toestemming wel geven.

— Geloof je dat, Odette? Dan ken je hem niet, hernam de jongeman op sombere toon. Hij is koppig en trots en al trekt hij zich eigenlijk van je lot niets aan, zo zal hij toch nooit dulden dat je trouwt met een eenvoudige jongen, zoals ik. O, als ik maar geld had.

Je wordt hier behandeld als een dienstmeid. Dat zul je toch niet ontkennen.

Het jonge meisje zweeg en een droevige trek verscheen op haar gezicht.

— Het is ellendig dat ik het zeggen moet, ging de jongeman voort, maar wat doe je hier op het slot anders dan genadebrood eten. Je bent niet van adel, en dat zal Gravin Eleonore je nooit vergeven, evenmin trouwens als Graaf Roger. Ik ken er maar een, die het misschien door de vingers zou zien, dat er geen blauw bloed door je aderen stroomt.

En die ene is de jonge Graaf Sylvain.

Hij had dreigend de vuist opgeheven en schudde zijn donkere hoofd.

— Ik heb wel gemerkt, dat hij in de laatste tijd veel meer op het slot verschijnt dan ooit te voren, riep hij uit, en ik weet dat hij steeds om je heen draait. Maar laat hij zich voor mij in acht nemen, al ben ik maar de zoon van de pachter zijns vaders, ik laat niet met me spelen.

De jonge man had deze woorden luid uitgeroepen, dan voor de veiligheid der beide geliefden goed was.

In de verte klonk het openen van een venster in een der kleine huisjes van het personeel.

Tegelijkertijd klonk, gedempt door de afstand, een torenklonk van St. Malo, waarvan het geluid op de luwe avondwind tot naar de top van de rots werd gedragen.

Het meisje maakte een verschrikte beweging.

— Al elf uur, mompelde zij. Ik moet weg George.

Zij wilde wegsnellen, maar George hield haar tegen.

— Zo'n haast? zei hij plagend. Schiet er niet een enkel klein kusje op over?

Het meisje wierp een schichtige blik om zich heen.

Toen bood zij met een onschuldig gebaar de jongeman haar wang aan.

Maar dadelijk nadat zij de aanraking van een paar gloeiende lippen had gevoeld, snelde zij als een hinde weg, na de jongeman een kushand te hebben toegeworpen.

Deze keek het ranke witte figuurtje lang na, zette de ladder tegen de muur, zuchtte diep, klom op de muur, schopte de ladder om en was het volgende ogen-

blik in de duisternis verdwenen.

Ruim een uur later was het gehele slot in duisternis gehuld, en geen geluid liet zich horen.

In de bediendenvertrekken heerste eveneens diepe rust. Deze bevonden zich gedeeltelijk in het oude slot, gedeeltelijk op de bovenste verdieping van de nieuwbouw.

Juist toen de klok in de grote vestibule een enkele slag deed horen, die lang door de holle ruimte bleef nagalmen, ging er boven in het huis een deur open, en een dunne lichtstraal speelde grillig over het hout van de gangvloer.

De gestalte van een man verscheen in de deuropening, die een kleine lantaarn in de hand hield.

De man wierp een spiedende blik in het rond, deed de deur van zijn kamer behoedzaam achter zich dicht, en liep onhoorbaar naar de bediendentrap, die achter in het huis naast de vestibule voerde.

Hij was gekleed in een lichtgroene livree, zoals die al een eeuw lang op het kasteel door de bedienden gedragen werd.

Die man was Jules Picasseau, de kamerdienaar van Graaf Roger de Belleville.

Op de eerste verdieping bleef hij even staan, hief zijn lantaarn in de hoogte en luisterde aandachtig.

Geen enkel gerucht liet zich in het kasteel horen, en blijkbaar gerustgesteld stond hij stil voor de dubbele deur van witgelakt hout, legde de hand op de kruk en deed de deur geruisloos open.

Picasseau bevond zich thans in de grote bibliotheek van het slot.

Langs de wanden stonden grote kasten, die van onder tot boven gevuld waren met kostbare boeken, zowel van de hedendaagse tijd als uit vroegere eeuwen.

De man zette zijn lantaarn op de ebbenhouten tafel, die midden in het vertrek stond, luisterde nog eens aandachtig, en ging toen snel op een kleine afzonderlijk staande kast toe, die midden in het vertrek stond.

Deze kast bevatte de eeuwenoude archieven van het geslacht der Bellevilles.

De bediende stak de hand in de zak en haalde er een kleine, zonderling gevormde sleutel uit, die hij in het slot van de deur stak en deze zonder moeite opende.

Toen greep hij zonder een ogenblik te aarzelen een lijvig deel van een der planken, sloot de kast en begaf zich met het boek naar de tafel.

Hij schoof er een der zware eikenhouten stoelen bij, die langs de wanden van het vertrek geschaard stonden, legde het boek opengeslagen op tafel en was spoedig daarna in de aandachtige bestudering verdiept van een geel geworden blad perkament, dat hij blijkbaar uit de band van het boek had getrokken.

Picasseau begroef het hoofd in de handen en had spoedig voor niets aandacht meer dan voor de bestudering van dit eeuwenoude stuk papier.

Hij stond slechts eenmaal op om naar een van de andere kasten te gaan en daaruit een woordenboek te halen.

Toen schoof hij de lantaarn nog iets dichtër bij zich en verzonk opnieuw in de aandachtige beschouwing van het gele blad perkament.

Een kwartier verstreek.

Toen hief hij het hoofd op, staarde voor zich uit en mompelde zacht voor zich heen.

— Nu studeer ik al drie maanden op dit vervloekte stuk. Ik weet zeker dat het mij schatrijk zou maken, als ik die Latijnse woorden maar kon vertalen.

— Zou ik je misschien van dienst kunnen zijn? klonk een spottende stem vlak achter hem.

Picasseau werd lijkbleek, draaide het hoofd om en staarde met uitpuilende ogen de man aan, die reeds gedurende enkele minuten achter zijn stoel had gestaan en het document had bekeken, zonder dat Picasseau er zich van bewust was.

Met de ene hand op het kostbare document gedrukt en de andere tegen zijn borst geperst keek Picasseau de indringer aan.

— Jij hier Jean? kon hij eindelijk stamelen. Jij bent mij dus gevolgd?

— Dat ben ik, als je er niets tegen hebt, Jules, antwoordde de man op dezelfde spottende toon. Toevallig hoorde ik je kamerdeur opengaan en daar je daarbij zeer geheimzinnig te werk ging, alsof je vreesde dat iemand 't zou merken, zo werd ik nieuwsgierig en besloot eens naar de oorzaak van die nachtelijke wandeling te speuren. Eigenlijk gezegd had ik, in mijn hoedanigheid als rentmeester en archivaris, ook wel het recht om onderzoek te doen naar de handelingen van de bedienden, die onder mijn bevelen staan. Heb ik gelijk of niet, Jules Picasseau?

De bediende boog het hoofd.

Een vals licht schitterde een ogenblik in zijn licht groene ogen.

Hij bracht de hand langzaam naar zijn zak, maar de rentmeester had het gebaar gezien, en merkte koeltjes op, terwijl hij vlug een revolver te voorschijn haalde en die op het hoofd van de bediende richtte:

— Geef je geen moeite waarde vriend. Je ziet wel dat ik vlugger ben dan jij. En zo waar ik Jean Malherbe heet en de rentmeester van onze edele graaf ben, zo waar schiet ik je als een hond neer bij de eerste de beste verdachte beweging. Begrepen?

Picasseau keek de rentmeester even zwijgend aan, en scheen ergens over na te denken.

Toen vroeg hij langzaam:

— Kan je Latijn lezen?

— Aha, zo mag ik het horen, riep Malherbe op spottende toon. Ik geloof dat wij elkander nu begrijpen. Wat je vraag betreft, ik heb in mijn jeugd Latijn geleerd en ken er nog voldoende van om een niet al te moeilijk document te ontcijferen, zoals dat daar bieveorbeld.

— Weet je wat het behelst? vroeg Picasseau, terwijl hij een loerende blik op Malherbe wierp.

— Ik heb tien minuten achter je gestaan, mon ami, dus het zou wel een schande zijn als ik het voornaamste van de inhoud van dat stuk nog niet kende.

— Je weet dus dat het hier, een verborgen schat betreft? ging Picasseau voort.

— Precies; dus zoveel heb je al uitgevonden. En als ik mij niet sterk vergis is mijn goede vriend Picasseau zeker voornemens een onderzoek naar die schat in te stellen?

De bediende bromde iets dat voor een toestemming kon doorgaan.

— Welnu, Jules Picasseau, luister dan eens naar mijn voorstel, hernam de rentmeester op zoetsappige toon, maar met een dreigende blik in zijn ogen. Ik ken beter Latijn dan jij, en ik geef je in overweging, dat zaakje eens samen op te knappen. Er is bovendien misschien gevaar aan verbonden, en dan zijn twee mannen steeds meer waard dan een.

Picasseau dacht even na.

Hij scheen niet blind te zijn voor de voordelen, die hieruit voor hem zouden kunnen voortvloeien.

Weliswaar zou hij wellicht de helft

van de schat, als zij die vonden, moeten afstaan, maar daarentegen zou hij zich de bijstand verzekeren van een man die in verstand en bekwaamheid ver boven hem stond.

Hij aarzelde niet lang, stond op en stak Malherbe de hand toe.

— Ik wil wel bekennen dat het misschien nog lang geduurd zou hebben, voor ik de gehele inhoud van het stuk zou hebben ontcijferd. Ik stem er dus in toe je als mijn compagnon aan te nemen, op voorwaarde dat wij eventueel de schat eerlijk delen.

— Dat spreekt vanzelf, zei Malherbe.

Hij nam het geheime document van de tafel en wierp er een snelle blik op.

En als Picasseau op dat ogenblik de glans in zijn ogen had kunnen zien, dan zou hij zich misschien nog wel eens bedacht hebben, alvorens zich met de rentmeester te verbinden.

HOOFDSTUK VI

EEN LAAGHARTIGE STREEK

Malherbe wierp nogmaals een blik op het vergeelde document, en knikte langzaam, als in nadenken verzonken.

— Ga mee, Picasseau, dan zullen wij de zaak aanstonds eens nader gaan onderzoeken.

Zij verlieten de bibliotheek met het document en gingen naar een tuinhuis, waaruit zij een paar spaden en een houweel haalden.

Toen trokken zij naar de aangeduide plaats, doch het bleek hen al gauw duidelijk dat het nutteloos was in het midden van de nacht achter de schat te zoeken. Besloten werd overdag terug te gaan, temeer omdat de plek omringd was door een onbewoonbaar gedeelte van het oude slot.

— Denkt ge niet dat het het beste is dat ik het document tot morgen bij mij houd? vroeg Malherbe.

Picasseau wierp Malherbe een argwanende blik toe en mompelde:

— Goed, neem het maar mee. Maar

ik zou je aanraden geen grappen uit te halen. Bedenk dat ik je op de vingers zal zien.

— Maak je niet ongerust, zei Malherbe op spottende toon. Wij kunnen niets zonder elkaar doen, want als de een de ander verraadt, dan krijgt niemand wat.

Picasseau scheen het daarmee eens te zijn en knikte Malherbe toe, zeggend:

— Ik ga de bibliotheek weer even in orde brengen, zodat niemand argwaan kan krijgen. Morgen gaan wij zeker dadelijk door met ons onderzoek?

— Als de lucht onbedekt is, en de zon schijnt, antwoordde Malherbe.

Hij keek de zich verwijderende Picasseau even na, terwijl er een spotachtig lachje om zijn lippen verscheen en begaf zich toen snel naar de eerste verdieping.

Hij ging de eetzaal binnen, scheen daar ijverig iets te zoeken en klom toen haastig naar de zolderverdieping, waar hij de kamer van Picasseau, waarvan

de deur openstond, binnentrad, na een snelle blik om zich heen te hebben geworpen.

Enkele minuten later verliet hij het vertrek weer en ging haastig zijn eigen kamer binnen.

* * *

De volgende ochtend omstreeks tien uur trad Malherbe opgewonden en met een verschrikt gelaat het vertrek van Graaf Roger de Belleville binnen.

Deze was verdiept in de lezing van zijn krant en keek ongeduldig op.

— Wat is er Jean? vroeg hij.

— Er worden verschillende kostbare stukken van het zilveren servies vermist, mijnheer de graaf. Bovendien mis ik eveneens andere voorwerpen van waarde.

Graaf Roger sprong op.

— Wat is dat? riep hij uit. Is hier dan ingebroken?

— Er is niet het minste spoor van braak te ontdekken, mijnheer de graaf, antwoordde Malherbe.

— Wij zouden de dief dus hier in huis moeten zoeken? riep de graaf toornig uit. Bel onmiddellijk de politie op.

Malherbe boog en ging zich onmiddellijk van deze opdracht kwijten.

Geen twintig minuten later verschenen per auto enige politie-beambten van St. Malo.

Zij werden door de graaf op de hoogte gesteld, die zich persoonlijk van het gemis van een groot aantal zilveren voorwerpen overtuigd had, waarin hij was bijgestaan door zijn zuster.

— Hebt gij verdenking tegen iemand, mijnheer de graaf? vroeg de inspecteur van politie, die 't onderzoek scheen te leiden.

— In het geheel niet, antwoordde deze. De meesten mijner bedienden zijn jarenlang in mijn dienst en hebben mij nooit reden tot klachten gegeven. Picasseau is de enige, die pas sedert enige maanden tot mijn bediendenpersoneel behoort.

— Is hij op de hoogte gebracht? vroeg de inspecteur.

— Hij weet van niets, zei de graaf. Evenmin trouwens als een der andere bedienden.

— Welnu, dan zullen wij maar eens beginnen met de kamers van de bedienden te onderzoeken, zei de inspecteur.

Gravin Eleonore, die bij dit gesprek aanwezig was geweest, wees de heren de weg naar de bediendenvertrekken, die een voor een werden doorzocht.

Tenslotte trad de inspecteur, gevolgd door de agenten het kamertje van Picasseau binnen.

De kast werd geopend en vervolgens een grote kist, die in een hoek van het vertrek stond.

Plotseling slaakte een van de beide agenten, die de kist leeghaalde, een kreet van zegepraal.

Hij hief een zware zilveren lepel op, op de steel waarvan het wapen der Bellevilles was gegraveerd en riep:

— In deze kist ligt al het moois, inspecteur.

De inspecteur trad naderbij.

Een enkele blik in de kist was voldoende om hem te doen zien dat de gehele bodem bedekt was met kostbaar zilverwerk.

— Behoort dit aan de graaf, mevrouw? zo wendde hij zich tot Gravin Eleonore.

Deze knikte stom.

— Zoudt gij zo goed willen zijn, Picasseau te bevelen hier te komen?

Weer antwoordde de oude dame met een stomme hoofdknik.

Zij verliet het kamertje, ging de trappen af en had spoedig de bediende in een der dienvertrekken gevonden.

Met haar krakende stem beval zij de verbaasde man haar naar zijn kamer te volgen.

Bij het zien van de politie-beambten, die daar wachtten, week Picasseau met een verschrikt gelaat onwillekeurig achteruit; de gebeurtenissen van de vorige avond hadden zijn geweten verontrost. De inspecteur van politie echter hechtte een andere betekenis aan deze schrik, en vroeg streng, terwijl hij een der zilveren lepels voor het gelaat van de bediende hield:

— Herkent ge deze lepel?

Picasseau aarzelde, en werd beurte- lings bleek en rood, en stamelde einde-

lijk, terwijl hij zijn blik van de een naar de ander liet dwalen:

— Ik... ik geloof het niet, mijnheer. Ik weet het waarlijk niet.

— Dat is al heel merkwaardig, riep de inspecteur op schampere toon uit. Gij zijt hier twee maanden in dienst, naar ik hoor, en gij zoudt niet eens het tafelzilver van uw meester herkennen.

Picasseau zweeg en boog het hoofd. Hij begreep volstrekt niet, wat men van hem wilde.

Maar nog steeds koesterde hij een onbestemde vrees, dat men iets vermoed had van zijn kostbare vondst.

— En verklaar nu direct, zo ging de inspecteur op strenge toon voort, hoe het mogelijk is, dat deze zilveren voorwerpen zich in uw kist bevinden?

Nu werd Picasseau vaalbleek.

— Hebt gij die in mijn kist gevonden? riep hij op hese toon.

— Ik stel de vragen en niet jij. Antwoord op mijn vraag, ja of neen.

Picasseau antwoordde niet dadelijk.

In zijn langzaam werkende hersens had een afschuwelijk denkbeeld postgevat.

Hij balde de vuisten en beet de tanden op elkaar.

Toen antwoordde hij op doffe, bijna onverstaanbare toon:

— Ik weet niet, hoe dat zilver in mijn kist komt. Ik kan alleen zeggen, dat ik het er niet ingelegd heb. Ik ben onschuldig.

— Zo? zel de inspecteur op spottende toon. Welnu, dat moet de justitie maar uitmaken. Arresteer die man, zo wendde hij zich tot een agent.

De agenten traden op Picasseau toe en grepen hem bij de arm.

De arme kerel wierp een schichtige blik om zich heen.

Hij wilde iets zeggen, iets uitschreeuwen, maar hij kreeg er de tijd niet toe.

De agenten voerden hem weg.

* * *

Vijf minuten nadat de ongelukkige bediende door de agenten in de auto, die hen gebracht had, was weggevoerd, opende Jean Malherbe het hek van het park en keek de weg langs, die de politie-

auto ingeslagen was.

Een vals glimlachje speelde om zijn dunne lippen.

— Het is een oude truc, mompelde hij in zich zelf. Maar die toch nog nooit haar uitwerking heeft gemist. Zie zo, van dat heerschap heb ik in de eerste tijd zeker geen last. Zelfs al zou men hem weer op vrije voeten moeten stellen, dan nog zou ik tijd in overvloed hebben, om mijn slag te slaan. De schat der Bellevilles is mij.

Hij sloot het hek weer en ging het park binnen.

De schurk begaf zich naar een afgelegen gedeelte en haalde daar het document uit zijn zak, hetwelk hij opnieuw met aandacht begon te bestuderen.

Het is duidelijk genoeg, mompelde hij eindelijk. Gelukkig zijn wij op het ogenblik juist in de maand Mei en de eik, waarvan in dit document sprake is, staat nog altijd overeind. Het is nu ongeveer elf uur, wij zullen dus om twaalf uur aan het werk gaan.

De rentmeester ging nu weer aan zijn werk, dat bestond in het aandierden van enige gasten en het toezicht houden op de werkzaamheden der overige bedienden en waarbij hij steeds, als naar gewoonte, keurige, witte handschoenen droeg.

Een kwartier voor het middaguur sloop hij het huis uit en ging opnieuw het park in, stak dit in zijn gehele lengte over, bereikte het verlaten slotgedeelte, doorliep enige zalen, tot hij het grasveld bereikte, dat er zich voor uitstreckte, stak ook dit over en volgde toen de oude slotmuur, tot het poortje bij de ophaalbrug.

Hij telde de zware bomen en bleef staan toen hij de vierde bereikt had, een meterdikke, buitengewoon hoge eik, die zeker acht- of negenhonderd jaar oud was.

Hij wierp een blik op zijn horloge, en zag dat de wijzers nauwkeurig het twaalfde uur van de dag aanwezen.

Malherbe keek om zich heen en volgde toen snel de schaduw van de boom, tot hij het einde daarvan bereikt had.

Vandaar telde hij tien ellen langs de muur uit en stond nu voor een der ve-

le nissen in de muur.

De slotwal maakte hier een onverwachte bocht.

Malherbe bukte zich en bekeek nauwkeurig de stenen.

Zij waren verweerd, gedeeltelijk met mos overgroeid en toch meende hij te kunnen zien, dat de zware blokken indertijd waren weggenomen en later weer waren ingevoegd, daar zij niet duidelijk buiten het vlak van de muur uitstaken.

Malherbe richtte zich weer op en knikte tevreden.

— Hier is het, mompelde hij, wierp nogmaals een blik om zich heen en ging toen in zich zelf voort:

— Maar ik zie wel, dat er geen sprake is, om hier overdag aan het werk te kunnen gaan. De stenen van de muur zijn te zwaar en zitten te vast om te kunnen hopen, dat ik ze overdag onge-

merkt losmaak. Wij zullen echter van-nacht eens dadelijk aan het werk gaan.

Hij prentte de plek, waar zich de uitspringende stenen bevonden, duidelijk in het geheugen, zette er met krijt een klein kruisje op, en keerde naar het kasteel terug.

De gehele dag schoot hij met zijn werk zeer slecht op, want voortdurend waren zijn gedachten bij de daad, die hij voornemens was te volbrengen, en bij de onmetelijke schatten, die hij zich hoopte te verwerven.

Met het grootste ongeduld wachtte hij de avond af.

Om het lot van de ongelukkige Piccasseau bekommerde de schurk zich al zeer weinig.

Hij had zich voorgenomen zich van de schat meester te maken en wat deed er dan het leven en het geluk van een medemens toe?

HOOFDSTUK VII DE SCHATGRAVER

Omstreeks elf uur in de avond, toen alle bewoners van het kasteel zich ter ruste hadden begeven, opende Malherbe opnieuw onhoorbaar de kleine parkdeur en sloop naar de schuur, waar hij zich weer voorzag van een lantaarn en een houweel, benevens een schop met korte steel.

De situatie blindelings kennende, had Malherbe al spoedig het poortje van de ophaalbrug, de nis en het inspringende gedeelte van de muur bereikt.

Een paar uren werkte hij onverdroten voort, tot hij tenslotte vier van de zware stenen had losgemaakt en aldus een gat in de muur geslagen, groot genoeg om hem doortocht te verlenen.

Geheel aan het einde blonk er iets in het zwakke licht van de lantaarn.

Malherbe keek scherper toe, en zag toen wat het zijn moest: de ring van een luik, dat zich in de vloer van het hol bevond.

Hij zette de lantaarn neer, teneinde eerst door het gat te kruipen, dat hij

had uitgehakt, en wrong er zich, niet zonder moeite, door heen en stak toen de arm weer naar buiten om de lantaarn naar zich toe te trekken.

Het bloed verstijfde in zijn aderen en een dodelijke schrik beving hem.

'n Hand had zich met krachtige greep om de zijne geklemd, toen hij naar de lantaarn tastte.

Tegelijkertijd beval 'n gedempte stem: — Kom er direct uit, of er gebeuren ongelukken.

Een jonge man van omstreeks vijftientwintigjarige leeftijd stond voor hem.

Van zijn gelaat was weinig te zien, want hij had zijn hoed met brede rand diep in de ogen getrokken.

Toen hief de vreemdeling de lantaarn op en keek Malherbe bij het licht daarvan in het gelaat.

— Ik dacht het wel, bromde hij. Het is de rentmeester van Graaf de Belleville.

Maar deze had op zijn beurt het ge-

laat van de ander herkend.

— George Grandais, riep hij uit. Wat voert gij hier zo laat in de nacht uit?

— Dat gaat je niet aan, bromde de jongeman. Laat het je voldoende zijn, dat ik hier ben. En volg mij nu. Je voerde daar zeker niets goeds in het schild met je lantaarn en je houweel.

— En als ik weiger? siste de rentmeester woedend.

— Dan zou dit dingetje je misschien wel tot andere gedachten brengen, antwoordde de jongeman, terwijl hij de hand in zijn zak stak en er een kleine browning uithaalde, die hij op het gelaat van de rentmeester gericht hield.

— Neem de lantaarn over en loop voor me uit, beval George, die niet scheen te zien, wat er op het gelaat van de schurk omging.

Deze bukte zich om de lantaarn op te nemen, welke George Grandais had neergezet, maar tegelijkertijd greep hij ongemerkt naar het houweel.

Bliksemsnel hief hij het wapen op en voor de ongelukkige jongeman wist, wat de booswicht in het schild voerde, had deze hem neer geslagen.

Met een doffe kreet viel George Grandais voorover in het gras.

De rentmeester boog zich even over zijn slachtoffer heen, nam snel de lantaarn weer op en keerde naar de opening in de muur terug.

Hij kroop in het gat, na er eerst de lantaarn in te hebben gezet.

De muur moest hier bijzonder dik zijn, want Malherbe kon rechtop lopen, in een gang, die omstreeks een meter breed was en evenwijdig liep met de slotwal.

Toen hij omstreeks tien passen had gedaan, bleef hij staan voor het glinsterende voorwerp, dat zoëven zijn aandacht getrokken had.

Het was inderdaad de ring van een luik, dat zich in de vloer bevond. Hij zette de lantaarn neer en greep de ring met beide handen beet, maar het duurde enige tijd voor hij het luik kon losmaken, dat door roest en ouderdom was gaan vastzitten, eindelijk slaagde hij daarin.

Een duffe lucht kwam hem uit de opening tegemoet.

Hij hield er zijn lantaarn boven en zag nu het begin van een houten trap, die door de tijd en het vocht half vermolmd was.

Malherbe daalde ongeveer acht treden af, langs de trap, die bedenkelijk kraakte, en stond toen op de bodem van een kelder, waar hij juist recht kon staan.

Hij zette zijn lantaarn op de grond en begon zorgvuldig de wanden van het hol te onderzoeken.

Herhaaldelijk klopte hij met zijn houweel op de muur, tot hij eindelijk een plek had gevonden, waar hij hoorde, dat hij hol klonk.

Met een kreet van vreugde, nam hij onmiddellijk het houweel weer op en begon met ware woede op de muur te hakken.

Binnen een kwartier had hij een groot gat gemaakt, waarin hij het licht van de lantaarn liet schijnen.

Duidelijk zag hij een aantal kisten staan, alle met zware ijzeren banden beslagen en van verschillende grootte, benevens een aantal zakken, die, naar hij veronderstelde met goude munten en edelstenen gevuld zouden zijn.

Begerig stak hij de hand in de opening, greep een der kleine, vooraanstaande zakken, en wikkelde toen het touw los waarmede de zak was dichtgebonden.

Ziende dat deze tot bovenaan gevuld was met oude, maar nog volmaakt gave goudstukken, slaakte hij een kreet van vreugde.

Hij bond de zak weer dicht en liet deze in een der zijzakken van zijn jas glijden.

Toen stak hij de hand opnieuw uit, om een kistje te grijpen, dat wat verder in de geheime bergplaats stond.

Flotseling verstijfde hij van schrik, want er deed zich een ontzettend geraas horen, alsof een aardbeving de grond deed schudden.

Met ten berge gerezen haren stooft Malherbe achteruit. De hand sidderde, waarmede hij de lantaarn opnam en naar de trap ijfde.

Hij rende de wrakke houten treden op, tot hij weer uit het luik kon kruipen, en hoorde nog voortdurend van tijd tot

tijd ontzettend zware slagen.

Malherbe snelde de gang in, maar werd in zijn vaart gestuit, doordat de doorgang versperd was.

Nu pas beseftte de rentmeester wat er gebeurd moest zijn.

De eeuwenoude slotwal, bijna vier meter hoog en ruim twee meter dik, had waarschijnlijk het geweld van zijn houweelslagen niet kunnen doorstaan, daar hij toch reeds ondermijnd was door de tunnel van een meter breed en was over een groot gedeelte ingestort.

Het koude zweet brak de ellendeling uit.

Hij hief het houweel op, dat hij nog steeds in de hand hield en viel met woedende slagen op de wand aan, die hem de weg versperde.

Onophoudend heukten de slagen van het houweel op een vermoltde deur, tot het slot eindelijk met een harde slag openvloog.

Langs de wanden tastend, liep hij in de duisternis voort, zich niet bekommerend om de lantaarn, die hij achterliet, evenmin als om de schatten waarvan hij slechts een gering gedeelte had weten te stelen.

Zijn tastende, sidderende hand overtuigde hem, dat hij opnieuw voor 'n houten deur stond, maar enige woedende houweelslagen deden het hout vaneen splijten.

Toen hij opnieuw om zich heen keek, nadat hij door dit gat was gekropen, ontwaarde hij op enige afstand boven zijn hoofd iets, dat zijn hart van woeste vreugde deed kloppen, het was een vierkant stukje van de donkerblauwe zomerhemel.

Blijkbaar bevond hij zich in een kelder van het slot, waar zelden of nooit een der bedienden afdaalde, daar zij sedert eeuwen buiten gebruik was gesteld.

Eindelijk vond hij een kleine stenen trap, aan het boven einde waarvan zich

wederom een deur bevond, die hij echter tamelijk gemakkelijk kon openen.

Zo zwoegde hij met moeite, en steeds omringd door een tastbare duisternis, door een reeks kelders, tot hij eindelijk door een cirkelvormig luchtgat kon kruipen.

Hij viel uitgeput neer en hijgde lange tijd naar adem. De frisse lucht deed hem goed, maar tegelijk kwam het besef van zijn hachelijke toestand over hem.

Hij sprong weer op en holde als waanzinnig door het park, klom over het grote hek en snelde zonder een ogenblik op te houden, de weg naar St. Malo op.

Hij bereikte de havenstad bij zonsopgang.

Juist maakte een stoomtreiler zich gereed om in zee te steken met bestemming naar Dover.

Voor geld en goede woorden kreeg Malherbe van de kapitein verlof de overtocht mede te maken.

Zo kwam Jean Malherbe veilig op de Engelse kust aan, waarschijnlijk, juist op het ogenblik, dat men op het Kasteel der Bellevilles zijn verdwijning opmerkte.

Daar huurde hij nog dezelfde dag van zijn aankomst op de hoek van de Sunstreet en de Highstreet een schamele woning, waar hij dadelijk zijn schatten in veiligheid bracht.

Maar nog diezelfde nacht werd Malherbe door een zware ziekte aangegepen.

De bureu hoorden hem ijlen en te keer gaan en liepen verschrikt naar een dokter, die naar de man kwam kijken, de schouders ophaalde en van een hersenvliesontsteking sprak.

Hij scheen zijn verstand, en daarmee alle herinnering aan het verleden te hebben verloren en van dat ogenblik af was de Franse rentmeester Jean Malherbe, Red Parrot, de Zonderling van East End geworden.

HOOFDSTUK VIII

OP WEG NAAR FRANKRIJK

De man die het vertrek was binnengetrepen, waar Raffles en Brand in hun vermommen bij de tafel stonden, bleef bij de deur staan, met de hand op de knop en keek de gewaande kleermaker en diens huishoudster, beurtelings met een onderzoekende blik aan.

— Wie zijt gij en wat wilt gij? vroeg Raffles zonder de hand uit zijn zak te nemen.

— Ik ben Jules Picasseau antwoordde de man, en ik ben de voormalige bediende van Graaf Roger de Belleville die sedert enige jaren overleden is.

Raffles en Brand hadden een snelle blik met elkaar gewisseld.

— En wat komt gij doen? vroeg Raffles kalm, terwijl hij de bezoeker strak aankeek.

— Ik kom om in dit vertrek een onderzoek in te stellen, antwoordde Picasseau kalm.

— Wat zegt ge daar? En met welk doel? vroeg Raffles, ofschoon hij het natuurlijk zeer goed wist.

De Franse bediende fronste de wenkbrauwen.

— Ik geloof niet, dat ik u daar rekenschap van behoef te geven, zei hij. Maar ik wil u wel zeggen, dat ik kom naar aanleiding van de advertentie, die in alle grote Engelse bladen en die van het vasteland heeft gestaan.

— Zo... zo... Gij hebt Red Parrot dus gekend? vroeg Raffles.

— Ik heb hem zeer goed gekend, antwoordde de man grimmig. Hij was rentmeester op het kasteel van Belleville, ongeveer vijftien jaar geleden en ik wil u wel bekennen, dat ik hem al die tijd gezocht heb om een oude zaak met hem te vereffenen, waarvoor hij mij nog altijd rekenschap verschuldigd was. De dood is mij nu voor geweest, maar die ellendige schurk zal wel iets hebben nagelaten, wat voor mij van groot belang is.

Picasseau wierp nogmaals een blik in het rond en plotseling vertoonde zich

een trek van wantrouwen op zijn gelaat.

Hij had de doorgezaagde spijlen van het bed in het oog gekregen.

Hij werd zeer bleek en deed een stap op Raffles toe, die hem kalm afwachtte.

— Hoe lang woont gij hier? vroeg Picasseau op dreigende toon.

— Sedert vanochtend, als gij het weten wilt, antwoordde Raffles kalm, terwijl hij de vuist wat steviger om de kolf van zijn revolver klemde.

— En mag ik weten waarom die spijlen van dat bed zijn doorgezaagd?

— Wel vriend, omdat ik hoopte er iets in te vinden.

— En hebt gij dat gevonden? vroeg Picasseau, terwijl hij nogmaals een stap deed en nu voor Raffles stond en hem met zijn donkere ogen doordringend aankeek.

— Misschien wel, antwoordde Raffles bedaard.

Een ogenblik heerste er een spannend stilzwijgen in het vertrek.

Picasseau scheen in tweestrijd te staan.

— Ik schijn dus voor de tweede maal bedrogen te moeten worden, mompelde hij zacht.

Toen verhief hij zijn stem en zei:

— Als we eens ronduit met elkan- der spraken. Vertel mij openhartig dat gij in de poten van dat ledikant enige belangrijke documenten hebt gevonden en ik zal u bekennen wat ik hier kom doen; en misschien kan ik u wel van dienst zijn.

Raffles dacht even na.

Toen nam hij met 'n langzaam gebaar zijn pruik af en wierp die voor zich op tafel, terwijl hij met een uitnodigend gebaar op een stoel wees.

— De documenten in kwestie bevonden zich in mijn zak, zei hij op zijn gewone bedaarde manier. Vertel gij mij nu wat gij wenst misschien kunnen wij tot een vergelijk komen.

Picasseau week verschrikt enige stap-

pen achterwaarts, en vroeg toen met gesmoorde stem:

— Wie zijt gij, dat gij dit zo gauw ontdekt hebt?

— Dat doet er niets toe, antwoordde Raffles kalm. Laat het u genoeg zijn dat mijn macht zeer ver strekt en dat ik u zou kunnen vernietigen, zoals men een vlieg platdrukt, zodra gij mijn plannen zoudt willen dwarsbomen, of mij zoudt trachten te verraden. Uw deel zal u niet ontgaan, mits uw inlichtingen voor mij van enige waarde zijn, want ik weet reeds zeer veel.

Picasseau scheen zich nu te bedenken.

Toen ging hij met een vastberaden gebaar voor de tafel zitten, steunde zijn ellebogen op het blad, legde de kin in de hand en begon het verhaal van zijn gevangenneming en alles wat daarop volgde.

Toen hij geëindigd had vroeg Raffles:

— Gij hebt dus voor de diefstal, waarvan Red Parrot u beticht had en dien gij niet bedreven had, in de gevangenis moeten zitten?

— Drie maanden, bromde Picasseau, terwijl hij de vuisten balde.

— Is de jongeman waarvan gij spreekt niet aan zijn wonden bezweken?

— Neen, en dat is wel een wonder, want hij lag voor de helft onder de ingestorte muur.

— Men heeft het er dus voor gehouden, dat hij door het neervallende puin gewond werd? vroeg Raffles op eigenaardige toon.

— Waardoor anders? vroeg Picasseau verbaasd.

Raffles deed alsof hij de vraag niet gehoord had en vervolgde:

— Hoe oud was George Grandais?

— Iets ouder dan zeventien jaar.

— Hij moet dus nu twee en dertig jaar zijn. Is hij getrouwd met het meisje zijner keuze?

— Voor zover ik weet niet. De oude Gravin woont nog steeds op het slot en Mademoiselle Odette is dame van gezelschap bij haar.

— Zij was zeker nog een kind toen dit alles voorviel?

— Zeventien of achttien jaar.

— En waar is George Grandais ge-

bleven?

— Hij is, naar ik meen, rentmeester geworden op een landgoed in het Zuiden van Frankrijk, maar men heeft reeds geruime tijd niets van hem gehoord.

— En de ingestorte muur? ging Raffles door. Heeft men die niet trachten op te ruimen?

— Neen. Men heeft alles net zo laten liggen als het neergevallen is, antwoordde de bediende.

— Gij hebt dus zeker iedere poging opgegeven, om de schat terug te vinden?

— Natuurlijk, antwoordde Picasseau grimmig. Wat zou ik kunnen doen? De muur was over bijna acht meter lengte geheel ingestort. Het was een berg van steenblokken en puin. Als gij het gezien hadt zoudt gij moeten erkennen, dat het niet de moeite zou hebben geloond om daarin te gaan graven.

— Maar waarom zijt gij dan eigenlijk naar de documenten komen zoeken? vroeg Raffles verbaasd. Die zouden u dan toch niet verder hebben gebracht?

— Misschien wel, antwoordde de voor-malige bediende op zachte toon. Ik vermoedde, dat daarin misschien een tweede ingang stond aangegeven.

Tot grote verbazing van Picasseau, zowel als van Brand, schoot Raffles plotseling in een lach.

— Wij zijn dom geweest, riep hij uit. Al staat 't niet in het document, er moet natuurlijk een tweede uitgang zijn.

— En waaruit leidt je dat af, als ik vragen mag? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, amice, omdat Malherbe in de onderaardse schatkamer is geweest, hetgeen blijkt uit de zak met dukaten, die hier in zijn woning is gevonden en daar het totaal onmogelijk is, dat hij zich door de stapel puin een weg heeft gebaan, moeten wij wel aannemen, dat hij langs een andere weg is ontkomen.

— Dat is waar, mompelde Picasseau, daar heb ik in het geheel niet aan gedacht. Ik meende dat hij wel ontsnapt kon zijn, voor de muur instortte.

— Dat is niet waarschijnlijk, want er zijn natuurlijk onmiddellijk mensen op het geweldig lawaai komen toeschieten en die zouden hem dan natuurlijk

op die plek hebben aangetroffen.

— Komaan, riep hij uit. Wij gaan direct naar St. Malo.

Raffles sprong van zijn stoel op.

Daarop wendde hij zich tot Picasseau met de vraag:

— Gij kent de inrichting van het kasteel zeker goed?

— Op mijn duimpje.

— Gij zijt er waarschijnlijk niet meer in dienst?

— Neen. Ik had te Parijs een betrekking gekregen.

— Logeert gij hier ergens?

— Neen, ik ben dadelijk van het station hierheen gekomen.

— Uitstekend. Wacht hier even, wij verkleden ons en gaan onmiddellijk met u naar Frankrijk en ik verzeker je op mijn woord als gentleman-inbreker, dat het je niet zal berouwen, je tot een paar kundige vaklieden te hebben gewend.

Voor de ogen van de stom verbaasde bediende verwisselden Raffles en Brand vliegenvlug hun uiterlijk, waarbij een paar revolvers voor de dag kwamen, die Picasseau zo mogelijk nog meer eerbied inboezemden, dan de weergaloze snelheid, waarmede de beide mannen zich als onschuldige toeristen vermomden.

Binnen een half uur waren allen reisvaardig.

De woning werd afgesloten en de drie mannen verlieten het huis van Red Parrot voor goed, zonder zich te bekommeren om de verbaasde blikken van de omwonenden, die althans twee hunner nooit hadden zien binnengaan.

Anderhalf uur later gingen de drie mannen te Dover aan boord van een Kanaalboot, die hen om vier uur in de namiddag te Calais aan wal bracht.

Zij namen de trein naar St. Malo, waar zij om acht uur in de avond aankwamen, toen de duisternis reeds begon te vallen.

Zij gebruikten een stevige maaltijd in een van de restaurants en begaven zich omstreeks tien uur in de avond op weg naar het oude kasteel der Bellevilles.

Het was werkelijk merkwaardig om te zien met hoeveel vertrouwen de voor-

malige bediende zich blindelings aan de leiding van de Grote Onbekende had overgegeven.

Zo groot was de invloed van deze merkwaardige man, dat Picasseau nu geen ogenblik meer aan het welslagen der onderneming twijfelde.

Toen zij het slot tot op ongeveer een kilometer genaderd waren, bleef Picasseau plotseling staan en wees naar een naderende vrouwengestalte, wier gelaat thans juist door een lantaarn beschenen werd.

— Dat is juffrouw Odette, fluisterde hij zacht.

— Verschuil u dan vlug en wacht even zei Raffles.

Terwijl Brand en Picasseau zich in de schaduw van een dikke beuk verschoolen, trad Raffles op het meisje toe, dat verschrikt bleef staan, nam zijn hoed af en zei in voortreffelijk Frans:

— Heb ik de eer met Mademoiselle Odette Belleville te spreken?

— Die ben ik, mijnheer, antwoordde het meisje, terwijl zij haar ogen onderzoekend op het gelaat van de vreemdeling vestigde. Wat wenst gij van mij?

— Ik wens slechts uw geluk. Vraag niet wie ik ben en waarom ik dat wens, want daarop zou ik u toch geen antwoord kunnen geven. Laat het u genoeg zijn, dat ik van uw droevig leven heb horen spreken en dat ik u een betere toekomst tegemoet wil laten gaan. Ik heb er de macht toe, geloof mij. Kunt gij mij zeggen, waar George Grandais op het ogenblik vertoeft?

Er liep een siddering over het droevige en bleke gelaat van het jonge meisje op het horen van deze vraag.

Daarop bedekte een vlamvend rood haar wangen, terwijl zij aarzelend antwoordde:

— Ja, mijnheer, ik weet het.

— Ja, ja, ik vermoed dat er nog een zekere correspondentie gevoerd wordt, zei Raffles glimlachend en op zachte toon. Welnu, ik ben van mening, dat deze onwankelbare liefde beloond behoort te worden. Geef mij het adres van George Grandais, en laat de rest aan mij over. Over acht dagen zult gij een gelukkige vrouw zijn.

Verbaasd over deze zonderlinge toespraak en toch, ondanks zich zelf, onder de indruk gerakend van Raffles' persoonlijkheid en stem, haalde de jonge vrouw 'n opschrijfboekje uit haar handtas, scheurde er 'n blaadje uit en schreef er haastig een paar woorden op.

— Zie daar, mijnheer, zei zij, terwijl zij Raffles het stukje papier toereikte. God geve dat het mij tot zegen moge strekken.

— Dat zal het zeker, mademoiselle, zei Raffles op ernstige toon.

Hij stak het papiertje zorgvuldig in zijn portefeuille, trad terzijde en lichtte beleefd zijn hoed af.

Een schuwe hoofdknik en het volgende ogenblik was Odette de Belleville in de duisternis verdwenen.

Raffles staarde haar even hoofdschuddend na en mompelde zacht voor zich heen:

— Zij schijnt dus toch nog te bestaan, de liefde.

Zuchtend wendde hij zich om en voegde zich weer bij zijn twee metgezellen.

Daarop richtte hij zich met fluisterende stem tot Picasseau en zei:

— Wijs ons nu allereerst de weg naar de kelders van het slot.

— Naar de kelders? herhaalde Picasseau verbaasd. Mag ik u vragen wat gij daar denkt te vinden?

— Het is niet aan u om vragen te stellen, antwoordde Raffles kortaf en uit de hoogte. Wijs mij de weg en laat de rest aan mij over.

Picasseau zweeg.

Hij begon langzamerhand te begrijpen, dat hij met iemand te doen had gekregen, die in alle opzichten zijn meerdere was.

Toen zei hij:

— Ik zal u brengen naar die kelders van het slot die nu nog gebruikt worden; daarnaast bevindt zich nog 'n reeks kelders, die zeker in geen eeuwen een enkel levend wezen hebben gezien.

— Daar moet ik juist zijn, zei Raffles laconiek. Denkt gij, dat wij daar ongemerkt kunnen komen?

— Zeker, heel gemakkelijk. Er moet aan de kant van het oude kasteel ergens een rond luchtgat zijn, dat tot een

van die ongebruikte kelders toegang geeft. Toen ik er nog in dienst was, heeft Gravin Eleonore, die altijd bang was voor inbrekers, er herhaaldelijk op aangedrongen, om dikke tralies voor dat luchtgat te laten aanbrengen. Graaf Roger maakte er een grap mee en ging er niet op in.

— Graaf Roger is overleden, nietwaar, wie is nu heer en meester op het kasteel?

— Diens zoon Sylvain.

— Hebt gij mij niet gezegd, dat die sinjeur het de kleine Odette vroeger lastig maakte.

— Ja, mijnheer, en men zegt algemeen dat zijn houding tegenover het jonge meisje er in de loop der jaren niet minder op is geworden ofschoon hij reeds een paar jaar getrouwd is.

— Arm kind, mompelde Raffles in zich zelf. En daar te moeten blijven als een assepoester en alleen wegens dat ellendig geldgebrek.

Hij bleef even staan en beval toen op korte toon:

— Vooruit. Aan de slag. Over twee uur moet alles zijn afgelopen.

Zwijgend zetten de drie mannen hun weg voort, en bereikten weldra de zware muur van het kasteel.

Het was een pikdonkere nacht, hetgeen hun onderneming zeer begunstigde.

Niet zonder langdurig zoeken vond Picasseau het ronde luchtgat.

Hij slaakte echter een zachte kreet van teleurstelling toen hij zich gebukt had om de opening eens nader te bekijken.

— Het is met traliewerk afgesloten, fluisterde hij.

— Is dat alles? merkte Raffles op schampere toon op. Dat zal ik wel even in orde maken.

Hij stak de hand in de zak en haalde er een biezonder gevormde vijl uit.

— Maak eens wat licht, Charles, fluisterde hij.

Brand ontstak een klein kaarslantaaertje, dat slechts weinig licht verspreidde, maar toch voldoende om er bij te kunnen werken.

Raffles bukte zich en begon de ijze-

ren dwarsstangen met zijn vijl te bewerken.

Binnen tien minuten kon hij met een krachtige ruk, de spijlen lostrekken.

— Daar gaan we, beval hij.

Hij was de eerste die door het gat kroop en na enig rondtasten met zijn voeten een steunpunt had gevonden, vanwaar hij op de vloer van de kelder kon springen.

Brand volgde hem en ten slotte bereikte ook Picasseau veilig de vloer van de kelder.

Raffles deed de vijl weer in zijn zak en ontstak nu een elektrische zaklantaarn, die de kelder helder verlichtte.

— Kent gij deze kelder? zo wendde hij zich tot Picasseau.

— Ik wist van het bestaan af, en dat is alles, antwoordde de man. Hiernaast bevindt zich een uitgestrekte wijnkelder, waarvan slechts een klein gedeelte gebruikt wordt. Maar nooit heeft hier iemand een voet gezet. Het verhaal ging, dat het hier krioelde van giftige slangen.

Raffles haalde de schouders op en lachte zacht.

— Welk een bespottelijk denkbeeld, merkte hij op. Giftige slangen aan de Bretonse kust van Frankrijk. Ik voor mij kan niets anders zien dan enkele onschuldige hagedissen, die zich zo snel zij kunnen voor ons uit de voeten maken.

— Waar is de wijnkelder, waar gij zoëven van gesproken hebt? zo vervolgde hij, terwijl hij zich opnieuw tot Picasseau wendde.

— Daarginds aan onze rechterhand, antwoordde deze.

— Goed, dan moeten wij dus links houden, hernam Raffles.

Vastberaden stapte hij de kelder door, recht af op een kleine deur die op een kier stond.

De drie mannen traden nu een tweede kelder binnen, daarna een derde, die alle geleken op het vertrek, waar zij het eerst waren doorgedrongen.

Bij de laatste deur bukte Raffles zich en raapte een houweel op, dat zwaar verroest was.

— Weet je wat ik denk? vroeg hij

langzaam, zich tot Brand wendend. Ik geloof dat dit het wapen is, waarmede Malherbe de ongelukkige George Grandais heeft neergeslagen.

Hij trok de deur verder open en daalde de kleine stenen trap af.

Toen hij het licht van zijn zaklantaarn voor zich uit liet schijnen, kreeg hij aanstonds aan de overkant een deur in het oog, waarvan het hout vijftien jaar geleden door de half waanzinnige schatgraver was verbrijzeld.

— Ik geloof, dat wij het doel van onze tocht naderen, riep de Grote Onbekende uit.

De drie mannen liepen op de deur toe en kropen één voor één door het gat.

Picasseau scheen erg opgewonden te zijn en de beide mannen hoorden zijn hijgende ademhaling en zagen zijn ogen als in koortsgloed schitteren.

Raffles en Brand echter waren even bedaard, alsof zij zich in de conversatiezaal van de Windsorclub bevonden.

Zij liepen de smalle gang uit, die grillig verlicht werd door het schijnsel der zaklantaarns en bereikten, na enkele minuten het onderaardse hol onder de ingestorte slotwal.

Het eerste voorwerp, dat Raffles in het oog viel, was de stallantaarn, die door Malherbe was gebruikt en bij zijn vlucht achtergelaten.

Maar toen viel zijn blik op het gat in de stenen wand van het hol.

Picasseau vloog met een waar gebrul van vreugde naar de opening, waar hij het metaal van de kistjes had zien schitteren, maar Raffles hield hem met zijn vuist bij de arm terug.

— Kalm aan, mon ami, klonk zijn koude stem. Dat werk is beter aan mij toevertrouwd. Wees maar niet bang, dat men u te kort zal doen.

Brommend trok Picasseau zich in een hoek van het hol terug, waar hij met brandende ogen de bewegingen van Raffles bleef gadeslaan.

Deze haalde één voor één de zakken en de drie kistjes, die nog in de geheime kast stonden, naar zich toe en zette ze op de vloer.

Binnen enkele minuten had hij alle kistjes geopend, terwijl Brand de zakken

voor zijn rekening nam.

De zakken echter waren uitsluitend gevuld met gouden munten.

Met één oogopslag had Raffles de waarde van de schat getaxeerd.

— Er is wel voor twee miljoen goud francs, zei hij kalm.

Weer liet Picasseau een dierlijke kreet van vreugde horen.

Raffles wierp hem een verachtelijke en medelijdende blik toe en begon toen de schat te verdelen.

Hij deed het aandeel van Picasseau in een der grootste zakken, welke deze met sidderende handen aannam.

Het was alsof hij geheel en al zijn zinnen had verloren, en plotseling begon hij als waanzinnig door het onderaardse hol te dansen.

— Bah... dat is niet langer om aan te zien, zei Raffles. Kom Charles, laat

ons gaan.

De beide mannen verpakten de schat in twee grote lederen tassen, die zij hadden medegebracht, en verlieten het hol, zoals zij gekomen waren, zich niet bekommereerd om Picasseau, die de inhoud van de zak, die zijn aandeel bevatte over de vloer had uitgestort en bij 't licht van zijn lantaarn met waanzinnig schitterende ogen in het goud en de sieraden rondgrabbelde.

Raffles en Brand bereikten zonder enig ongeval weer het luchtgat en begaven zich onmiddellijk naar St. Malo, waar zij juist bijtijds aankwamen om de eerste boot naar Engeland te nemen.

Maar voor hij vertrok, zond de Grote Onbekende aan het adres van George Grandais te Lyon een bedrag van driehonderd duizend goudfrancs.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE OUDE MOLEN

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voornemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig waar woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PAR-KUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherschuiter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Siuipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8
Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.
Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl. ...., is heden
overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ont-
vangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt
verlangd).
NAAM : .....
ADRES : ..... LL.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266